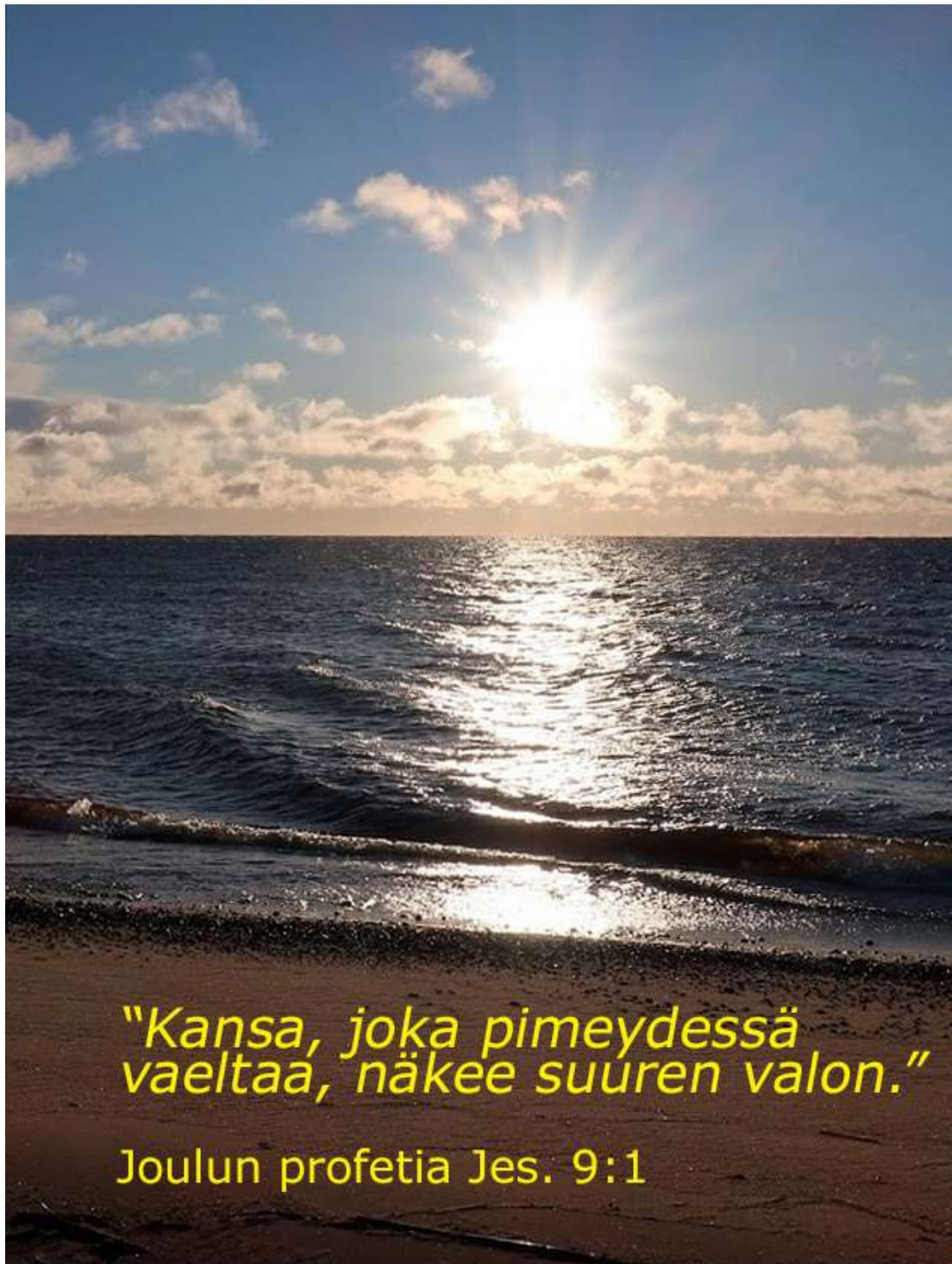

KONEVITSA RY

JÄSENTIEDOTE 2-3/2019

*"Kansa, joka pimeydessä
vaeltaa, näkee suuren valon."*

Joulun profetia Jes. 9:1

KONEVITSA RY:N VUOSIKOKOUS

lauantaina 1.2.2020 klo 13

*Helsingin ortodoksisen seurakunnan
seurakuntasalissa,
os. Unioninkatu 39 (sisäpiha).
Kokouksessa
käsitellään sääntömääräiset asiat.
Ks. Konevitsa ry:n säännöt.*

*Vuosikokousesitelmän pyhittäjä
Johannes Valamolaisesta pitää
Uuden Valamon luostarin johtaja,
arkkimandriitta **Sergei**.*

Tervetuloa!
Konevitsa ry:n hallitus

Vuosikokouksessa käsitellään seuraavat asiat (Konevitsa ry:n säännöt 8 §):

1. kokouksen avaus, kokouksen laillisuus ja päätösvaltaisuus
2. valitaan kokoukselle puheenjohtaja, sihteeri ja kaksi pöytäkirjantarkistajaa
3. hyväksytään esityslista
4. esitellään yhdistyksen kuluneen vuoden toimintakertomus
5. esitellään yhdistyksen kuluneen vuoden tilikertomus ja tilinpäätös
6. kuullaan toiminnantarkastajien lausunto
7. vahvistetaan tilinpäätös
8. päätetään vastuuvapaudesta
9. hyväksytään kuluvan vuoden toimintasuunnitelma
10. päätetään jäsenmaksun suuruudesta
11. hyväksytään kuluvan vuoden talousarvio
12. päätetään kunniajäsenistä
13. valitaan yhdistyksen puheenjohtaja, joka toimii hallituksen puheenjohtajana
14. valitaan hallituksen jäsenet erovuoroisten kolmen (3) tilalle
15. valitaan yksi (1) toiminnantarkastaja ja hänelle varamies
16. käsitellään muut hallituksen tai jäsenten esittämät asiat
17. kokouksen päätös

Jäsenten kokouksissa esittämät asiat voidaan ottaa käsiteltäviksi, ei kuitenkaan päätettäviksi. Jos jäsen haluaa jonkin asian päätettäväksi, tehköön kirjallisen esityksen hallitukselle hyvissä ajoin ennen kokousta, että hallitus ehtii määritellä kantansa siihen.

KONEVITSA RY:N HALLITUS 2019

Heikki Jääskeläinen, puheenjohtaja

Soittajantie 3 L 85,
00420 Helsinki
045 8551885
heijaa@saunalahti.fi

Veikko Muuronen, varapuheenjohtaja

Kivitaskunkatu 7,
53950 Lappeenranta
0400 865814
veikko.muuronen@pp.inet.fi

Asta Rosenström- Fortelius sihteeri

Punahilkantie 2 A 1,
00820 Helsinki
044 31 33740
asta.rosenstrom@gmail.com

Kirsi Fahler

Merivalkama 20 A 16,
02320 Espoo
040 7446536
k.fahler@gmail.com

Anastasia Injushina

Suokalliontie 7,
01120 Västerskog
050 5817972
anastasia.injushina@springlightmusic.com

Tuija Puomiranta

Haperontie 9 B 21
40640 Jyväskylä
0400 867415

Pekka Sankilampi

Kansakoulukatu 7-9 C 36
40100 Jyväskylä
040 5281951

Jarmo Ihalainen

taloudenhoitaja
jarmo.ihalainen@ektenia.fi
040 7475200

Ennen ja nyt...

Jäsentiedotteessa toistuu vertailu ennen ja nyt. Kyseessä ovat pyhiinvaeltajien ja talkoolaisten kokemukset saarelta viisi, kymmenen tai kohta kolmekymmentäkin vuotta sitten ja kokemukset kesältä 2019. Muutokset ovat todella luokkaa "Et voi uskoa silmiäsi...", kuten pyhiinvaeltaja **Leila Kokko** kirjoittaa.

Tässä tiedotteessa ennen tarkoittaa myös aikaa ennen sotia, jolloin saarella toimi sekä luostari että rannikkopatteriston esikunta ja kaksi linnaketta. Saarella asui veljestön lisäksi suomalaista sotilashenkilökuntaa sekä luostaria että patteristoa avustavia siviilejä.

Alkukesästä 2019 saimme tiedustelun, löytyisikö vielä saarella ennen sotia asuneita henkilöitä, jotka voisivat kertoa elämästä saarella ennen vuotta 1939. Tekeillä oli videointi Konevitsasta ja sen historiasta.

Eri reittejä saimme yhteyden kolmeen mahdolliseen haastateltavaan, jotka olivat käyneet kansakoulua Konevitsassa. Sitten kuitenkin kävi ilmi, että filmiryhmän kiinnostus ei riittänyt tähän suomalaisaikaan. Filmiryhmä ei tavannut näitä muistelijoita.

Konevitsa ry:n piirissä päätimme kuitenkin jatkaa tätä jo aloitettua projektia ja koota henkilökohtaisiin kokemuksiin ja kirjalliseen aineistoon perustuvaa tietoa Konevitsasta ennen talvi- ja jatkosotaa.

Tässä tiedotteessa rymättyläinen **Pertti Paakkari-nen** kertoo siviilien ja koululaisten elämästä 1930-luvun Konevitsassa. Keskusteluun osallistuu myös hänen sisarensa **Aila Lintervo**, os. Paakarinen.

Toivomme tämän haastattelun innoittavan muitakin entisiä konevitsalaisia muistelemaan. Muistelija saattaa tarvita haastattelijan apua. Tällaisena apuna voivat toimia vaikkapa tämän tiedotteen lukijat.

Sekä haastattelut että kirjallinen aineisto toimitetaan aikanaan Konevitsan luostarille sen museon hoitajan **Anna Voskresenskajan** kautta.

Heikki Jääskeläinen

Isä Harri Peiposen opetuspuhe pyhittäjä Arseni Konevitsalaisen praasniekassa 12.6.2019

Luuk. 6:17-23

Jeesus parantaa sairaita

[17](#) Jeesus laskeutui vuorelta yhdessä heidän kanssaan ja pysähtyi tasaiselle paikalle. Siellä oli suuri joukko hänen opetuslapsiaan ja paljon kansaa kaikkialta Juudeasta, Jerusalemissa ja rannikolta Tyroksen ja Sidonin seudulta. [18](#) Kaikki he olivat tulleet kuulemaan Jeesusta ja hakemaan parannusta tauteihinsa. Myös saastaisten henkien vaivaamat tulivat terveiksi. [19](#) Jokainen yritti väentungoksessa päästä koskettamaan häntä, sillä hänestä lähti voimaa, joka paransi kaikki.

[20](#) Jeesus katsoi opetuslapsiinsa ja sanoi: "Autuaita olette te köyhät, sillä teidän on Jumalan valtakunta.

[21](#) Autuaita te, jotka nyt olette nälissä: teidät ravitaan. Autuaita te, jotka nyt itkette: te saatte nauraa.

[22](#) "Autuaita olette te, kun teitä Ihmisen Pojan tähden vihataan ja herjataan, kun ihmiset erottavat teidät keskuudestaan ja inhoavat teidän nimeännekin. [23](#) Iloitkaa silloin, hyppikää riemusta, sillä palkka, jonka te taivaassa saatte, on suuri."

+ Evankeliumissa kuulumme, jälleen kerran, Jeesuksen ihmeteoista. Jeesuksen maine ihmeiden tekijänä oli kiirinyt kaikkialle. Jeesus oli ollut opetuslastensa kanssa vuorella rukoilemassa ja rauhoittumassa, mutta laskeutuessaan alas, ihmiset olivat tulleet kaukaa hakemaan apua sairauksiinsa.

Monet olivat malttamattomia; he eivät jaksaneet odottaa Jeesuksen parantavia tekoja. He tiesivät, että kun he vain pääsisivät koskettamaan Jeesusta, he paranisivat. Jeesuksesta lähti parantavaa voimaa.

Me elämme nyt, kirkkovuoden kierrossa, Pyhän Hengen vuodattamisen eli Helluntain juhlaa. Pyhän Hengen rooli korostuu Luukkaan evankeliumissa. Luukas kirjoittaa tämän päivän evankeliumissa: *".. sillä hänestä lähti voimaa, joka paransi kaikki"*, siis Pyhä Henki, joka lähtee Isästä.

Tässä yhteydessä Jeesus lausuu nuo meille niin tutut Autuuden lauseet, jotka antavat meille ohjeita kristittynä elämiseen. Koko elämänsä ajan Jeesus vaati uskoa, uskoa itseensä, uskoa Jumalaan Isäänsä, uskoa evankeliumiin, uskoa Jumalan valtakuntaan, sillä uskon kautta tulevat toivo ja rakkaus, jokainen hyvä työ, ja Pyhän Hengen jokainen hyvä lahja, ja voima.

Tänään muistelemme Karjalan Valistajista erityisesti pyhittäjä Arseni Konevitsalaista.

Karjalan Valistajiksi kutsutaan kaikkia niitä pyhiä, jotka kilvoittelivat etenkin Venäjän Karjalassa He olivat evankeliuminjulistajia, luostarin-perustajia, erämaakilvoittelijoita. Kirjallisuudessa ja pyhien elämäkertateksteissä heitä mainitaan olleen noin 70. Meille tunnetuimpia ovat pyhittäjät Sergei ja Herman Valamolaiset (Valamon luostarin perustajat), Arseni Konevitsalainen (Konevitsan luostarin perustaja), Aleksanteri Syväriläinen (Pyhän Kolminaisuuden luostarin perustaja) ja Trifon Petsamolainen (Petsamon luostarin perustaja), joita myös muistelemme jumalanpalvelusten loppusiunauksissa.

Karjalan valistajien työn tuloksina syntyi Karjalaan luostareita, kirkkoja ja rukoushuoneita. Karjalan valistajat noudattivat Jeesuksen lähetyksensä sekä edellä mainittujen autuuden lauseiden ihanteita, tavoitteita, juuri niitä epäitsekkeitä tavoitteita, joita Kristus vaatii myös meiltä, siitäkin huolimatta, että saatamme kohdata usein pilkkaa ja jopa vainoa: mutta kuten evankeliumissa lohdutetaan, palkkamme on suuri taivaissa. Tähän myös pyhät kilvoittelijat uskoivat. Kristus sekä kaikki aiemmat pyhät, olivat valistajille esikuvina.

Karjalan valistajista osa oli munkkeja, jotka olivat eläneet ja tottuneet luostareiden elämään: he olivat sitoutuneet rukoukseen ja kuuliaisuuteen. Luostarit olivat alueensa hengellisiä keskuksia, joista kristinuskoa levitettiin, kansaa valistettiin. Kirkko rakennettiin usein pitäjän keskuskylään, muissa kylissä oli yleensä pieni tsasouna.

Mitä itse Arsenista voisi sanoa? Me kaikki varmastikin tunnemme kutakuinkin hänen elämäntarinansa. Jokaisen luostarinperustajan tarina on omanlaisensa, Jumalan johdatussa kulkemista ilojen ja surujen saattelemana.

Se mikä tekee meidän praasniekkamme erikoiseksi on se, että tuo vanha ja siunattu luostari toimi täällä Keiteleellä, Hiekassa 1940-luvun alusta 1950-luvun loppupuolelle. Vaikka maallinen matka olikin suuri Nilakan rannalta Laatokan rannalle, luostarin hengellinen perintö oli vahva tällä alueella: aivan samoin kuten luostarit olivat alueensa hengellisiä keskuksia, joista kristinuskoa levitettiin ja kansaa valistettiin Karjalassa vuosisatojen ajan, samoin myös tänne Keiteleelle rakennettiin rukoushuone lähes kylän keskelle, samaa tehtävää varten.

Se on Konevitsan luostarin ja pyhittäjä Arsenin perintö meille. Pyhittäjä Arseni, rukoile Jumalaa meidän puolestamme. Amen.

Pyhittäjä Arsenin juhlaa Keiteleellä 11.-12.6.2019

Hiekan hautausmaalla on 23 Konevitsan veljen katetut hautaristit.

Kun Hiekka sai portin ja uudet ristit

Uuden Valamon kirkko valmistui ja vihittiin käyttöön kesällä 1977. Luostariin oli tullut uutta nuorta polvea ja näin kilvoittelämä siellä vahvistunut. Saman vuoden syksyllä Papinniemeen saapui Keiteleeltä pyhiinvaeltajia, heillä oli huolenaan kunnassa sijainneen Konevitsan luostarin hautausmaa, joka nyt kertojien mukaan oli mennyt huonoon kuntoon. Ristejä oli kaatuillut ja paikka oman onnensa nojassa. Eikö Valamo voisi tehdä jotain asian hyväksi? Luostari kiinnostui ajatuksesta ja lupasi yrittää parhaansa.

Marraskuun alussa suuntasi sitten Valamos-ta pieni ryhmä Keiteleelle.

Ensimmäiset pakkaset olivat jäädyttäneet tiet ja kaksi kertaa automme päätyi ojaan, ensimmäisen kerran Karvion kanavan kuppessa ja toisen kerran Maaningalla, jossa paikalle sattuneet avuliaat romanimiehet nostivat sen tielle. Keiteleelle Hiekkaan saavuttiin iltopäivästä, tuuleskeli, oli kylmän kolea sää. Luostarin hautausmaalle oli kokoontunut joukko paikkakunnan ortodokseja ja asian harrastajia. Heille oli ilo tavata oppaaksi mukaan lähtenyt **Antti Pesch-**

koff, vanha tuttu luostarin ajoilta. Katsastimme kalmiston, kovin se oli murheellisen näköinen maahan kaatuneine risteineen. Siviilihaudat taas oli hoidettu asiaan kuulu-vasti. Toimitimme muistopalveluksen. Tuuli sammutteli tuohusten liekkejä. Katsastimme luostarimuistoja. Vanha kellotapuli oli tuttu valokuvien perusteella.

Hiekka herätti marraskuun asustaan huolimatta lämpimiä ajatuksia. Päätimme uusia isien ja veljien hautaristit.

Hiekan nykyisille omistajille, Särkilahden perheelle, hautausmaan kunnostus oli alkuun vaikea asia. He olivat ostaneet tilan vapaaehtoisella kaupalla, eikä siinä kalmiston suhteen ollut edellytetty erityistoimenpiteitä. Pelkoa herätti ajatus paikan muuttumiseksi turistikohteeksi. Pian kuitenkin pääsimme asiasta yhteisymmärrykseen.

Talven aikana Valamossa valmistettiin munkkien haudoille perinteiset katosristit. Seuraavan vuoden toukokuussa ristit tuotiin Hiekkaan ja pystytettiin paikoilleen. Hiekan nuorten suurleirien emäntä, vieraanvarai-

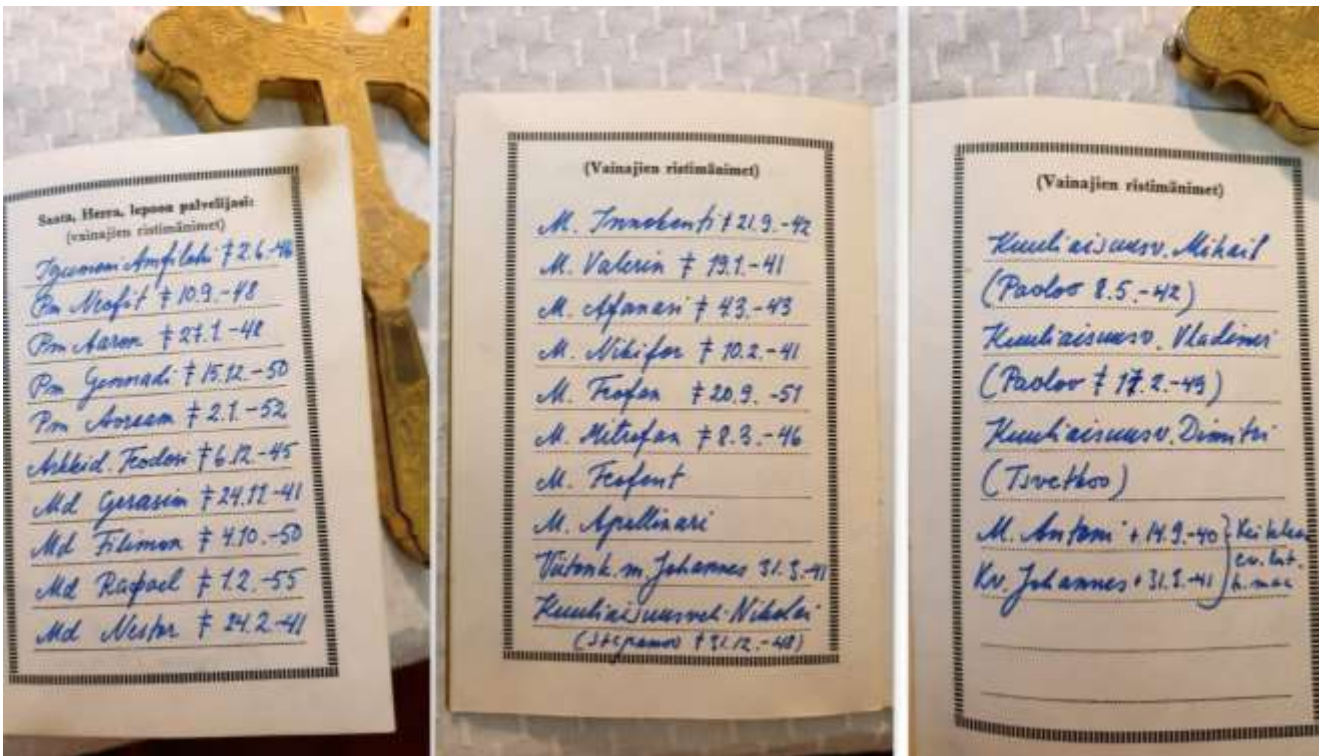
Hautausmaan portin suunnitteli ja työtä ohjasi Nikolai Jokiniemi.

nen **Klaudia Vornanen**, muonitti talossaan talkoomiehet. Hän oli aamulla saanut verkoista kuhia ja savustanut ne nälkäisten miesten pöytään.

Keiteleellä vietettiin pyhän Arsenin praasniekkaa 12. kesäkuuta 1978 tavallista juhlavammin. K.P. arkkipiispa **Paavali** johti liturgian kirkonkylän rukoushuoneessa kirkkoherra **Vasili Kontioisen** ja luostaripapiston kanssa. Palveluksen jälkeen siirryttiin Hiekan hautausmaalle siunaamaan uudet ristit. Pitäjälehdelle antamassaan haastattelussa arkkipiispa kertoi ilonsa Konevitsan hautausmaan kunnostuksesta. Hiekan isäntäväki järjesti juhlaväelle kahvitarjoilun kulttuuria henkivässä kodissaan.

Valamo rakennutti Hiekan hautausmaalle vielä koristeellisen portin. Mestarina toimi "Miitsu" eli **Nikolai Jokiniemi**. Sitten kalmiston hoidon otti hoitaakseen uudelleen toimintaan virinnyt paikallinen tiistaiseura. Alue aidattiin. Tiistaiseura on vuosien ajan kiittävästi huolehtinut pyhittäjän vuosipäivän juhlan järjestämisestä ja Konevitsan muiston ylläpitämisestä Keiteleellä.

+ **Metropoliitta Panteleimon**

Keiteleelle haudattujen Konevitsan munkkien muistelukirja Pielaveden kirkossa. Muistelukirja on otettu käyttöön 1978, jolloin Hiekan hautausmaan ristit uusittiin. Kuva Harri Peiponen.

Linnut olivat Anna-Maija Raittilalle viestintuojia

*Tänäkään yönä en saa unta
hiivin parvekkeelle
maailma on satakielenraikas!
Metsän laidalla pähkinäpensas
ojentelee pehmeitä lehtiään kuin lapsi
myrskyistä tietämättä.*

*Minä en tiedä mikä on oikein ja väärin
mikä liian pehmeää ja liian kovaa.
Jumalanäiti, sinä ajelehdit meressä
sinulla on surusta turvalliset kasvot
ja Lapsesi kädessä on hehkuva lintu –*

*parvekkeeni keinuu, pesässä
emo nukkuu silmät auki munien päällä
säpsähdän, kuin kuuro
kun luottamus tykyttää niin lähellä.*

Anna-Maija Raittilan runo Konevitsan Jumalanäiti on tänä vuonna 50-vuotias. Se ilmestyi 1969 hänen teoksessaan Sinitiaisten tanssi. Oman kappaleeni omistuskirjoitus on päivätty 28.10.69.

Olin unohtanut runon, kunnes se pongahti uudelleen esiin. Kesäkuussa 2016 seurasin **Leena Mäkitalon** väitöstä Anna-Maija Raittilan runouden kristillisyydestä. Väitöskirjassaan Rajan ylityksiä hän tulkitsee myös runoa Konevitsan Jumalanäiti.

Olin tuona kesänä lähdössä ensimmäistä kertaa pyhiinvaellukselle Konevitsaan ja runo jäi askarruttamaan minua. Myöhemmin luin väitöskirjan tarkemmin ja sain tilaisuuden keskustella siitä Leena Mäkitalon kanssa.

- Raittila käytti runojensa aineistona päiväkirjojaan. Niinpä Konevitsan Jumalanäiti -runon synty aikaan liittyy kaksi merkintää toukokuulta 1969. Niistä toinen kuvaa luontoretken maisemaa: valohämyssä kylpevää Espoon viljelysaukeaa ja avautuvia pähkinäpensaita. Toinen merkintä on parvekkeella pesivästä linnusta, Mäkitalo kertoo.

Kerron joskus alleviivanneeni runon säkeet:

*Konevitsan Jumalanäidin ikoni.
Ulla Vaajakallio.*

"Minä en tiedä mikä on oikein ja väärin /
mikä liian pehmeää ja liian kovaa".

- Ne puhuttelevat minuakin. Ne vapauttavat olemaan rauhassa oman elämänsä kanssa, kiireettä. Ei tarvitse esittää mitään varmaa, Mäkitalo sanoo.

Keskeiseksi runossa nousee öinen kokemus ihmeestä.

- Runoilija on huolten painamana hiipinyt yöllä parvekkeelle. Satakielen laulu nostaa hänen mieleensä ikonin Konevitsan Jumalanäidistä, jonka turvalliset, myötätuntoiset kasvot lohduttavat. Jumalallinen todellisuus koskettaa runon puhujaa ja hänessä syntyy luottamus elämään. Runossa kuvataan ikonia: "ja Lapsesi kädessä on hehkuva lintu". Runon puhuja samaistuu tähän lintuun ja kokee olevansa turvassa, Mäkitalo tulkitsee.

- Runon päätössäkeet kuvaavat muutosta, ihmettä, mikä tapahtuu runon puhujassa. Hän säpsähtää, kun luottamus on ihan lähellä: poikasiaan luottavaisesti hautova lintuemo on kuin Jumalanäiti, jonka rakkaus kannattelee ja valaa uskoa tulevaisuuteen, Mäkitalo sanoo.

Muistelen, miten ensimmäisen kerran kohetasin Konevitsan Jumalanäidin ikonin.

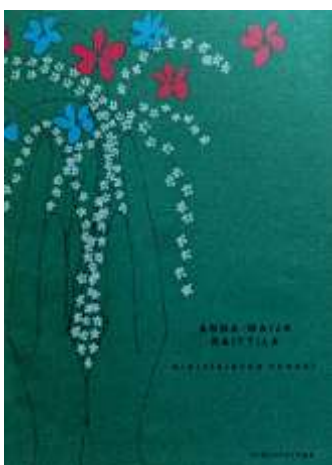
Löydän vanhan kirjeen, jossa on Uuden Valamon hieno leima ja päiväys 13.12.85. Kuoressa on joulukortti siviilipalvelustaan suorittavalta kollegalta ja lisäksi muistiinpanoni:

"Uudessa Valamossa 27.11.85. Aamulla oli -21° sanoivat kahvipöydässä. Olen ollut täällä kolmen päivän lomalla. Sivareita on 11, munkkeja ehkä 15, muutamia talkoolaisia ja pari hotellivierasta. Päivisin työmiehiä rakentamassa uutta palvelukeskusta. Kahvilta tullessa oli pihlajassa käpytikka, punatulkku ja talitiainen."

Odotin tuolloin toista lastani. Raskaus näkyi selvästi ja sivarit kohtelivat minua ehkä juuri siksi niin huomaavaisesti. Hotellihuoneessa liimailin albumiin valokuvia toisella vuodella olevasta esikoisesta ja välillä kävin kirkossa sytyttämässä tuohuksen ja rukouksessa erityisesti kahden ikonin äärellä. Toinen niistä oli Konevitsan Jumalanäiti, toinen Pyhä Anna, Jumalanäidinäiti. Lapseni synnyttyä ihmettelin, miten toivuin poikkeuksellisen nopeasti ja sektiohaavani oli aivan kivuton.

Joel Hahtela kirjoittaa kirjassaan *Adèlen kysymys*, s. 92: "Veli Paul kävelee vieressäni ja sanoo, että on ihmeitä, jotka tapahtuvat nopeasti ja on ihmeitä, jotka tapahtuvat hitaasti. Ihmiset odottavat mieluusti nopeita ihmeitä, mutta hitaita ihmeitä he eivät edes huomaa. Ja maailma on kuitenkin täynnä hitaita ihmeitä. Usein johdatuksen näkee jälkikäteen."

Maila Rancken

Anna-Maija Raittila, Sinitiaisten tanssi. Kirjayhtymä 1969

*Vanha Valamo 11. heinäkuuta 2019
- Aksios, aksios, aksios!*

Igumeni Aleksandrille arkkimandriitan arvo

Moskovan ja koko Venäjän patriarkka **Kirill** on myöntänyt arkkimandriitan arvon Konevitsan luostarin igumeni Aleksandrille.

Arkkimandriitta Aleksandr (Arva) on johtanut Konevitsan Jumalanäidin syntymän miesluostaria vuodesta 2007.

Arkkimandriitan arvon tunnukset, joihin kuuluu mm. jumalanpalveluksissa käytettävä mitra, patriarkka Kirill luovutti igumeni Aleksandrille Vanhassa Valamossa 11. heinäkuuta vietetyn Pyhittäjien Sergein ja Hermanin muistopäivän liturgiapalveluksen pienen saaton aikana.

Arkkimandriitan arvo voidaan Venäjän kirkossa myöntää luostarin johtajalle, Suomen ortodoksisessa kirkossa se ei ole sidoksissa luostarin johtajan tehtäviin. Arkkimandriitan arvo voidaan myöntää ansioituneelle pappismunkille.

Arkkimandriitta vastaa valkoiselle papistolle myönnettävää rovastin arvoa.

Kunnianimi arkkimandriitta tulee kreikan kielen johtavaa paimenta tarkoittavasta sanasta, kertoo arkkimandriitta, nyk metropoliitta **Arseni** kirjassaan Ortodoksinen sanasto, Otava 1999. (HJ)

Pyhittäjä Arsenin juhlaa Konevitsassa 24.-25.6.

Konevitsan luostarista on muodostumassa Viipurin ja Priozerskin hiippakunnan hengellinen keskus, jonne seurakunnat järjestävät pyhiinvaelluksia pappiensa johdolla.

Tämä näkyi hyvin Pyhittäjä Arsenin juhlassa 24.-25. kesäkuuta, jolloin piispa **Ignatij** toimitti juhlaliturgian Tihvinän ja Lotinapelion piispa **Mstislavin** ja Roslavin ja Desnogorskin piispa **Meletioksen** ja yli 30 papin kanssa.

Pyhiinvaeltajaryhmissä oli myös paljon lapsia. Lupauksesta tulevaisuudesta kertoi myös juhlaliturgian yhteydessä toimitettu pappisvihkimys, kun piispa Ignatij vihki Konevitsan luostarin munkki **Elia** papiksi.

Pyhittäjä Arsenin pyhäinjäännösarkku kannettiin ristisaatossa Kasanin skii-talle.

Ristisaaton jälkeinen lounas nautittiin vanhan puuvaraston paikalle valmistuneessa ulkoilmatrapesassa.

Vihkimysjuhlia Konevitsassa heinäkuussa

Konevitsan ylä- ja alakirkon vihkimiset olivat kauden ilmaisu siitä, mikä on luostarin suurisuuntaisen korjaus- ja uudisrakentamisen tarkoitus: Jumalan palveleminen ja ylistäminen.

Yläkirkon juhlaa 7.7.

Pyhän Edelläkävijä ja Kas-taja Johanneksen juhla 7. heinäkuuta Moskovan ja koko Venäjän patriarkka **Kirill** vihki täydellisesti uudistetun Jumalanäidin syntymälle omistetun yläkirkon. Patriarkka Kirillin kanssa palvelivat useat piispat, mm. Pietarin ja Laatokan metropoliitta **Varsonifi**, Viipurin ja Priorskin piispa **Ignatij** ja Konevitsan luostarin edelliset johtajat piispa **Nazari**, piispa **Mstislav** ja arkkimandriitta **Isidor** sekä nykyinen johtaja, arkkimandriitta **Aleksandr**. Uuden Valamon johtaja, arkkimandriitta **Sergei** oli läsnä palveluksessa.

Juhlaan osallistui myös Leningradin alueen ja Priorskin piirin sekä öljy-yhtiö Rosneftin edustajia.

Patriarkka Kirill vihki myös laivarantaan pystytetyn pyhittäjä Arsenin suurikokoisen patsaan, joka esittää Pyhittäjää veneessä käsissään Konevitsan Jumalanäidin ikoni. Patsaan alusta esittää Konevitsan tunnuksiksi muodostunutta hevoskiveä. Patsaan on toteuttanut kuvanveistäjä **Andrej Kovalchuk**.

Patriarkan vierailun päätteeksi veljestö kuvattiin luostarikirkon edustalla.

Alakirkon juhlaa 23.7.

Viipurin ja Priozerskin piispa **Ignatij** vihki Kristuksen temppeliintuomisen muistolle omistetun alakirkon Konevitsan Jumalanäidin ikonin juhlanäinä 23. heinäkuuta. Hänen kanssaan palveli mm. Roslavin ja Desnogorskin piispa **Meletios** ja arkkimandriitta **Isidor**. Arkkimandriitta Isidorille luovutettiin Arseni Konevitsalaisen III luokan kunniamerkki.

Palveluun osallistunut Uuden Valamon johtaja, arkkimandriitta **Sergei** sanoi, että yhdessä rukoileminen oli hänelle ja suomalaisille pyhiinvaeltajille suuri hengellinen ilo. Hän onnitteli piispa Ignatia ja veljestöä Konevitsan Jumalanäidin ikonin juhlan johdosta ja erityisesti igumeni Aleksandria arkkimandriitan arvonimesta.

Kirjoittaja Leila Kokko näkee uusitun valkean hotellin.

“Et voi uskoa silmiäsi”,

sanoi ystäväni **Marja Rautava**, monivuotinen Konevitsan kävijä, kertoessani aikeista lähteä pyhiinvaellusmatkalle Konevitsan luostariin. Niin kävikin, en todella uskonut silmiäni mitä kaikkea luostarissa on tapahtunut viime aikoina.

Kesällä 2016 presidentti **Putin** kävi Konevitsassa ja nopeasti sen jälkeen alkoi tapahtua. Vladimir Putinin mahti näkyy, sillä yhteistyö Rosneft Oil Companyn kanssa aloitettiin välittömästi. Rosneft, Venäjän valtion öljy-yhtiö on Venäjän, jopa maailman mitassa valtava yritys.

Hämmästely alkoi jo teiden kunnosta, enää ei hiekkateitä pompotella Sortanlahteen. Satamassa huoltoasema, kahvila- ja satamarakennus ja parkkipaikalla 10 bussia. Uusi satama on todella komea ja juuri valmistumassa oleva Rosneftin rantahotelli vaikuttaa oikein tyylikkäältä.

Pikalaivaakin katsoin hämmästyneenä vaipuessani pehmeälle istuimelle!

Kaikki uutta...

Laatokan avara kauneus oli jo tuttua, mutta lisää ihmettelemistä sain astuessamme saa-

relle, luostarin valtaville satamalaitureille. Suunnitelmiin kuuluneen Nevan jokilaivojen tulo Konevitsaan. Luostarin tuttu kirkko näkyi jo ja kaikista muutoksista huolimatta mielessä oli entinen tunne: tänne tulen kuin kotiin.

Ivan Slupskinin 1860 luvulla suunnittelema hotelli on kuin uusi. Puhdas valkoinen ulkoa, kuten kaikki luostarikehän rakennuksetkin. Meille annettiin asuttavaksi uusitut kahden hengen tilavat huoneet. Muistuu mieleeni alkuvuosien likainen, homeinen ja jääkylmä hotelli. Yleissilmäyksellä luostari-alue näytti hyvin siistiltä.

Parasta aloittaa tutustuminen kirkosta. Vuosien varrella alakirkko on kaunistunut ja nyt se on todella loistelas.

Hiljattain vihitty yläkirkko on saanut aivan uuden ilmeen kaikkine ikoneineen ja maa-lauksineen. Ensi katsomisella ei käsitä mitä kaikkea on tehty ja mikä valtava työmäärä ja osaaminen on takana. Kirkko kokonaisuudessaan on nyt loistossaan.

Luostarin johtaja, isä **Aleksandr**, arkki- mandriitta näyttää hallitsevan luostarin kokonaisuutta lämpimällä, päättävällä

Heinäveden valamolaisten vierailu juhlisti pyhiinvaellustamme.

БЕЛАЯ ГОСТИНИЦА

РЕКОНСТРУКЦИЯ И РЕСТАВРАЦИЯ АНСАМБЛЯ КОНЕВСКОГО РОЖДЕСТВО-БОГОРОДИЧНОГО МОНАСТЫРЯ ФИНАНСИРУЕТСЯ ПАО «НК «РОСНЕФТЬ»

Каменная гостиница построена в русском стиле в конце 1900-х годов и получила наименование «Белая». В отличие от дореволюционной гостиницы, названной «Фидаской», построенной в 1942—1943 годах и временно служившей местом обитания во время войны, Белая гостиница была предназначена на время войны для размещения солдат. Здание, возведенное в 1900-е годы по проекту архитектора И. П. Слупского, в советский период (с 50-х по 90-е годы XX века) использовалась в основном под квартиры офицерского состава.

В начале 1990-х годов было принято решение о возвращении Коневки Русской Православной Церкви. Вскоре, вопреки сложившимся обстоятельствам, работы по реставрации и восстановлению средневекового ансамбля монастыря под руководством настоятеля с охранными надзорами специалистов, что соответствует исторической функции здания.

Проектирование и возведение предполагается круглогодично. Гостиница проектируется на 50 номеров с максимальным одновременным проживанием 100 постояльцев. Целевой утиль предполагается для размещения административных помещений гостиницы.

Uusittu Valkoinen hotelli esittäytyy.

otteella valtavasta muutoksesta huolimatta. Sopeutuminen uusiin tuuliin on vaatinut paljon. Oli ilo nähdä häntä toimissaan.

Saimme osallistua Kasanin jumalanäidin ikonin juhlaan. Ristisaatto veisuineen ja veden pyhitys Kasanin skiitalla toivat mieleen entisen Konevitsan.

Erikaisen iloinen olin nähdessäni monia lyhyttypylväitä luostarin alueella. Monesti on ollut mielessä talven pimeys saarella. Sähköistetyllä saarella liikkuminen on nyt helpompaa päällystettyjä teitä pitkin.

Uusia rakennuksia on tehty ja lisää on tulossa. Joitakin entisiä on myös purettu mm. suuri navetta. Eläimiä ei luostarissa tällä hetkellä ole. Lehmät, hevoset, hanhet ym. ovat kaikki poissa. Muistan kuinka suuri tapaus aikoinaan oli porakaivon valmistuminen.

Munkit ruokailevat nyt omassa trapesassa ja muu väki toisessa ruokasalissa. Luostarin yksinkertainen kasvisruoka maistui, tattariruoka oli erityisen maukasta. Leipä on vaaleaa entisen maukkaan mustan leivän sijaan. Ruokailun aikana puhuttiin eikä sanaa luettu, tavat ovat muuttuneet...

Harmi ettei saarella ole kalastajia. Laatokan kalaisat vedet ympärillä antoivat kalaa ja saimme joskus nauttia ihanasta tuoreesta kalasta talkooleirien aterioilla. Luostarin leipää sai ostaa mukaan, mutta nyt paljojen kävijöiden aikana se lienee mahdotonta.

Viipurin piispa **Ignatin** ja Valamon isä **Sergein** vierailu toi lisää juhlavuutta meille pyhiinvaeltajille. Seuraava juhla oli jo tulossa arvovieraineen. Vanhan tavan mukaan kellojen komea ja heleä soitto toivotti nämä vieraat tervetulleiksi luostariin.

Tällä kertaa oli taustamelua jatkuvasta rakentamisesta, mutta hiljaisuutta löytyi myös. Näissä maisemissa, vanhat metsäreitit, unohtumattomat auringonlaskut, kirkon harras tunnelma hienoine lauluineen sielu saa levätä.

Kuin silloin ennen.

Helena Pavinskin oma kertomus luostarin viime vuosikymmenistä oli erinomaisen mielenkiintoista kuultavaa.

Tuttujen tapaaminen ja monet keskustelut lisäsivät tämän Konevitsa-yhdistyksen puheenjohtaja **Heikki Jääskeläisen** johtaman pyhiinvaelluksen arvoa. Sydämelliset kiitokset kaikille.

Olen onnellinen, että olen saanut seurata tämän yli 600 vuotta vanhan ortodoksiluostarin uudelleen syntymistä noin neljännesvuosisadan ajan.

Konevitsan luostari hengittää nyt uutta aikaa. Toivottavasti moni kävijä löytää luostarin rauhaa eikä markkinatunnelma valtaa aluetta, taloudenhoito pysyisi kunnossa ja munkeilla olisi hyvä koti.

Lahdessa heinäkuussa 2019

Leila Kokko

Työtä keittiössä, trapesassa, puutarhassa veli Olegin hyvässä ohjannassa.

Konevitsalaiset Eija ja Taina kertovat

Tänä kesänä jo perinteeksi muodostunut talkooreissumme ystäväni Tainan kanssa oli vihdoin ja viimein tosiasia maanantaina 8.7. Sitä oli jo kertaalleen siirretty, koska lomaani siirrettiin kolmella viikolla eteenpäin. Muutamaan kertaan oli varmistettu luostarista että olemme tervetulleita ja että, kyllä mielellään ottaisimme myös majoituksen tuolle kahdelle viikolle. Sen verran viileää keliä lupasivat ettei oikein taivasalla majoittuminen kuulostanut mukavalta!

Veikko oli meitä taas vastassa Lappeenrannan asemalla, oli ehtinyt muutaman tunnin olla kotona edellisen Konevitsan reissun jälkeen. Taisimme olla kaikki vähän väsyneitä, ei oikein ollut uni tullut edellisenä yönä silmään Tainalla ja minullakaan. Ensimmäinen pitempi pysähdys oli myös perinteisesti Muolaassa, missä joimme kahvit voileivän kanssa. Siellä on aina yhtä

ystävällinen vastaanotto! Täydennystä jo muutenkin mittavaan tavaramäärään teimme Kivijärvellä ja niin olimme valmiina kahden viikon saarella olemiseen. Sinne kun on varattava mukaan jotakuinkin kaikki mahdollinen ja mahdotonkin mitä vaan voisi kuvitella tarvitsevansa. Me olimme hyvässä ajoin Sortanlahdessa, missä olikin taas tapahtunut edistystä sitten edellisen käynnin! Olihan se tietenkin käytävä huppeassa uudessa kahvilassa kahvilla ja sitäkin mukavampi yllätys oli tavata siellä tuttuja. Kyllä tunsu itsensä tervetulleeksi kun Gerasim ja Anna niin lämpimästi tervehtivät.

Vähän taas kerran jännitti että minkälaisella vehkeellä sitä tänä kesänä mennään saarelle, mutta tälläkin kertaa se oli tuttu ja turvallinen Kolja, tuo kalastaja joka tuntee Laatokan kuin omat taskunsa. Heitimme hyvästit Veikolle ja lupasimme EHKÄ lähteä

pyhiinvaeltajien mukana kotiin parin viikon päästä... Pääsimme turvallisesti rakkaalle pyhälle saarellemme, vaikka Kolja vähän puistelikin päätään tavaramäärällemme ja sanoi tuon määrän riittävän kahdeksi vuodeksi! Huomattavasti lyhyemmän matkan laukkuja raahattuamme olimmekin jo Valkoisen hotellin ovella, kiitos parin ystävällisen avustajan. Saimme huoneen toisesta kerroksesta, ja kun Julia oli näyttänyt vessat ja suihkutilat oli aika asettua taloksi. Jos meni aikaa sunnuntaina pakatessa niin meni siinä tovi jos toinenkin niitä purkaessakin!

Sitten olikin aika vaihtaa vaatteet ja suunnata kirkkoon. Kaikki palvelukset pidettiin yläkirkossa jonka patriarkka Kirill oli juuri edellisenä päivänä vihkinnyt käyttöön täydellisen restauroinnin jälkeen. Edellisenä kesänähän se oli kokonaan poissa käytöstä eikä sinne oikein uskaltanut mennä kurkkaamaan, joten nyt näimme sen koko loistossaan ensimmäisen kerran. Ja olihan se upea! Ensimmäiset kolme päivää katelimme ympärillemme silmät suurina ja vain sanattomina ihailien. Aivan uskomattoman kaunis! Palveluksen jälkeen oli ensimmäinen ruokailu joka sekin oli aivan uudessa paikassa... Löysimme oikeaan paikkaan muiden perässä. Sitten jo tuntuikin kotoiselta, kun luettiin rukoukset ja istuuduttiin pöytään. Juuri täällä me halusimmekin olla!

Seuraavana aamuna aamiaisen jälkeen olikin aika ensimmäisen työnjaon. Isä **Vjatoslav** jakoi tehtäviä ja me odotimme jännittyneinä, tuleeko komento puutarhalle vai keittiölle. Trapesaan! sanoi hän ja siunauksen saatuaamme eikun vaihtamaan vaatteet ja sitten takaisin katsomaan mitä töitä **Oleg** meille keksii. Keräsimme likaiset astiat pois, pyyhimme pöydät ja katoimme puhtaat astiat pöytiin. Täytimme sokeri- ja öljyastiat ja lautasliinatelineet. Sitä teimmekin joka päivä kahteen kertaan paria päivää lukuun ottamatta.

Ensimmäisen päivän toinen työ oli repiä isomman trapesan ikkunoista paperit pois...

Näytimme luultavasti hiukan ihmetteleviltä koska Kolja (toinen trapesan miehistä) näki parhaaksi selittää että ne oli ikkunoissa sen takia ettei kukaan päässyt ampumaan patriarkka Kiriliä kun hän oli vihkimässä yläkirkkoa... En nyt tiedä kuinka konkreettinen uhka se olisi ollut mutta kai tuon tason kirkonmiehillä on turvallisuustoimet hiukan mittavammat.

Trapesassa oli työt nopeasti hoidettu ja teekupposen jälkeen Oleg ehdottikin että nyt voitte mennä lepäämään... Lepäämään? Eihän nyt toki, mehän menimme alas keittiölle kysymään olisiko siellä mahdollisesti jotain puuhaa... Ja olihan siellä, mukava nuorimies nimeltä Valentin joka ohjasi meidät tiskihuoneeseen, mikä tulikin meille hyvin tutuksi tuon kahden viikon aikana. Kahden viikon aikana tulivat kaikki padat, kattilat ja uunivuo'at hyvinkin tutuiksi! Keittiöhän on aivan uusi ja tuotu sieltä 50-luvulta nykyaikaan... On sähköhellat, jääkaapit, pakastimet, astianpesukoneet ja ruokahissi! Sillä oli helppo nostaa ruuat ylös (nyhän luostarissa on vain yksi keittiö missä valmistetaan myös vieraillevien ryhmien ruuat...) Ryhmät syövät isossa trapesassa, kun taas talkoolaiset syövät pienessä trapesassa veljestön kanssa rauhassa ja hiljaisuudessa. Hissillä voi laskea ja nostaa astioita ilman portaissa ravaamista. Me siis pesimme käsin ruuan valmistusastiat alhaalla, kun taas Kolja pesi lautaset ja mukit ylhäällä koneessa. Suuri helpotus entiseen, kuten myös se että hanasta tuli koko ajan kuumaa vettä eikä sitä tarvinnut odottaa puuhellalta kuumenemasta niin kuin ennen. Täytyy myöntää että kyllä siellä luostarin vanhassa keittiössä oli oma uniikki tunnelmansa...

Kahden viikon aikana olimme yhden päivän puutarhalla raivaamassa peltoa uusia istutuksia varten, silloinkin sade ajoi meidät kesken kaiken pois. Puutarha on enää ehkä 1/4 siitä mitä se oli ennen, mutta se pieni tila oli kyllä varsin tehokkaasti käytetty. Kasvihuoneissa kasvoi montaa eri lajia tomaattia, kurkkua, useita yrttejä kuten basi-

likaa ja tilliä. Ulkona oli perinteisten punajuurien, porkkanoiden ja retiisien lisäksi lanttua, naurista, kaalia, kesäkurpitsaa, kukkakaalia, parsakaalia, useampaa erilaista salaattia, piparjuurta, persiljaa, timjamia ym yrttejä.

Hyvin oli **Lena** puutarhan hoitanut isä **Levin** kanssa! Vain marjapensaat oli lähestulkoon peittyneet heiniin...Taisi olla Veikolla aika työ kaivaa ne esille isolla talkooleirillä! Marjoja tuntui ainakin olevan ihan hyvin. Lenan puolesta hieman harmitti ettei meitä määrätty uudelleen puutarhalle... Mutta keittiöllä kyllä riitti niin tiskausta kuin siivoustakin joka päivälle. Siivosimme ja järjestelimme mm. kaikki varastohuoneet!

Mutta eihän tuo kaksi viikkoa pelkkää työtä ollut! Ehdimme käydä palveluksissa, ainakin kaksi kertaa päivässä, tavata vanhoja tuttuja ja tutustua uusiin ja tietysti täydentää postikortti-, kirja-, ikoni- ja rukousnauhavarastoja. Kuten myös opettaa suomea Alekseille, joka oli kolmisen vuotta kiertänyt eri luostareissa ja oli nyt Konevitsassa. Mukava yllätys oli myös isä Job, joka kohtuullisen hyvin puhui suomea. Kun kysyimme missä hän oli sitä oppinut niin hän kertoi olleensa Konevitsassa jo luostarin uudelleen avaamisen jälkeen ja koska siihen aikaan lähes kaikki pyhiinvaeltajat olivat suomalaisia, hän halusi opetella suomea että pystyy heidän kanssaan kommunikoimaan. Väillä hän oli ollut 15 vuotta Pietarissa Aleksanteri Nevskin luostarissa ja Kazanin katedraalissa (mistä muuten minun tieni ortodoksiksi alkoi toukokuulla 1998) mikä selittikin ettemme olleet häntä aiemmin tavanneet.

Ensimmäisen viikon sunnuntaina pakkasimme lounaan jälkeen reppuun kahvia ja eväitä - ja hyttysmyrkkyä - ja kävelimme saaren toiselle puolelle Valkoisille hiekoille. Piipahdimme myös Radushkalla, missä sotilaspojat (ja kaksi tyttöä) pitivät leiriä. Koska tällä kertaa tsasounan ovi ei ollut lukittu pääsimme kurkistamaan sisälle... Kaunis! Kävely metsän läpi oli rentouttavaa. Oli kuin ei mitään muutoksia saarella olisi kos-

kaan ollutkaan, kaikki oli kuin ennen... Kie-loja, naavaa, metsän ääniä ja hyttysiä! Onneksi rannalla tuuli sen verran etteivät öttiäiset kiusanneet meitä vaan saimme rauhassa kerätä näkinkenkiä ja nauttia kahvit männyn alla. Pöytä ja penkit oli vähän matkan päässä, mutta ei arvattu siihen mennä kun vieressä oli telta ja koon 45 kalastusaappaat... Uimaan ei meistä kumpikaan uskaltanut vaikka vesi oli kohtuullisen lämmintä ainakin rannassa. Sinä sunnuntaina tuli mittariin yli 19 000 askelta, mutta oli se sen arvoistakin. Jos sitten ensi kesänä käveltäisiin Pyhälle vuorelle Hevoskiven taakse.

Talkooviikoillemme osui 2,5 juhlaa... Ensimmäisellä viikolla oli Pietarin ja Paavalin juhla, ja talkooaikamme lopulle osui ensin Kazanin Jumalanäidin ikonin juhla (mihin osallistui myös pyhiinvaeltajaryhmä Suomesta) ja vielä Konevitsan Jumalanäidin ikonin juhla, jonka aattona jouduimme valitettavasti lähtemään pois. Jonkinasteista jännitystä normaaliin talkoolaisen elämään toi myös presidenttien vierailu luostarissa. Isä Job kertoi meille että keittiöllä tarvitaan paljon apua, koska presidentin kokit tulevat paikalle... No se olikin kaikkein lähimpänä, mitä näitä valtion päämiehiä pääsimme! Olimme käytännöllisesti katsoen teljettyinä Valkoiseen hotelliin yhden päivän. Kaikilla porteilla ja ovilla seisoivat kivitalon kokoisia vartijoita, joitten kanssa ei tosiaankaan tehnyt mieli heittää läppää! Kiitos Tainan etten kolauttanut yhdeltä tajuja kankaalle kun olimme poistumassa luostarin kehältä... Avasinkin oven hyvin varovasti ja noin parin metrin korkeudesta kuului tiukka kysymys: Mihin olette menossa? Kiltisti vastasin että hotellille ja hetken meitä katseltuaan - ja ilmeisesti vaarattomiksi todettuaan - hän antoi luvan mennä. Parin tunnin päästä ei pääsytkään enää hotellista ulos, joten palasimme huoneeseemme. Kerkesin piirtää luostarista kuvan, kirjoittaa kirjettä ja kutoa sukkaa samalla kun Taina luki otteita Raamatusta.

Ei ollut ihan yksinkertaista päästä syömäänkään iltapäivällä. Tarvittiin lopulta isä Svjatsoslav paikalle ennen kuin lupa heltisi eikä silloinkaan ihan ilman mutinoita. Kuumimme vasta seuraavana päivänä, että paikalla olikin ollut kaksi presidenttiä, **Putinin** lisäksi Valko-Venäjän presidentti **Lukashenka**. Ei ihme että turvatoimet oli mittavat!

Paikallislehden etusivu 20.7.2019

Viimeinen viikonloppu saarella alkoi perjantaiamun synnintunnustuksella ja ehtoollisella. Totesimme taas kerran luettuamme Tainan kanssa yhteisen synnintunnustuksen, sen kaksi A4 sivua listattuna kaikki ajateltavissa olevat synnit, että aivan liian moni kohta pisti sydämeen... Kun isä Svjatsoslav katsoi kysyvästi minua ennen synninpäästöä, saatoin vain sanoa hänelle että eiköhän siinä ollut kaikki. Tiedä sitten mitä hänen pienoinen hymynsä mahtoikaan tarkoittaa...

Jotenkin luostarissa ehtoollisella käyminen tuntuu paljon merkityksellisemmältä kuin kotikirkossa... Ehkä se on se 626 vuotta vanhan luostarin henki, joka saa tuon tunteen aikaan. Lauantaiaamulla heräsimme kukonlaulun aikaan ja kävelimme liturgiaan Kazanin skiitalle. Kazanin liturgiassa on

aina oma uniikki tunnelmansa, samanlaista ei ole missään muualla. Jo kävely ylös skiitalle aamunkoitteessa on elämys. Kuoron laulukin on niin läsnä. Loppupäivä menikin viiteen asti tiukasti töissä... Päivällä oli neljä isoa ryhmää syömässä, heille katettiin pöydät ulos, meidätkin hälytettiin siivoamaan ja kattamaan pöytiä parin venäläisen talkoolaisen kanssa. Iltapäivästä tosin jätimme tarjoilun heille ja keskityimme selviytymään tiskistä. Olimme juuri raahautuneet läpimärkinä ja jotakuinkin viimeisillä voimillamme hotellille kun suomalaiset pyhiinvaeltajat tulivat paikalle. Saivat ainakin todenmukaisen kuvan siitä mitä talkoolaisuus tarkoittaa... Silloin tehdään töitä kun on sen aika! Ryhmän mukana oli muutama tuttu joitten kanssa piti tietysti vaihtaa kuumiset ja märät halaukset.

Olemme Tainan kanssa kaikkina näinä yhteisinä talkookesinä viettäneet viimeisen lauantai-illan auringonlaskurannalla, ja sinne me tälläkin kertaa suuntasimme askelemme vähän ennen kun aurinko alkoi laskea. Istuimme eväiden kanssa reilun tunnin rannalla, katselimme kun aurinko painui hiljalleen horisontin taa, kuuntelimme Laatokan aaltojen loiskintaa ja muistelimme kuluneita viikkoja... Heitimme jo sydämessämme hyvästit tältä kesältä rakkaalle saarellemme - ja tunsimme että taas sinne jäi pala sydäntä. Tiesimme että viimeiset kaksi päivää olisivat enemmän tai vähemmän hulinaa juhlien takia, ja halusimme vielä hetken rauhoittua lämpimässä kesäyössä. Ja tietenkin myös napsia tusinoittain kuvia laskevasta auringosta!

Seuraavana päivänä olikin juhla, emme tosin osallistuneet ristisaattoon Kazanin skiitalle. Ruokakin oli tavallista juhlavampaa, vaikka ainahan luostarissa on ollut hyvää ruokaa. Ruokailun jälkeen meitä pyydettiin vielä alakirkkoon, kesän viimeinen kuuliaisuustehtävä oli alakirkon siivous, jota pyhiinvaeltajat sitten omalta osaltaan jatkoivat. Eikä ollenkaan mikään epämiellyttävä tehtävä! Saimme olla hiljaisessa kirkossa kaikessa rauhassa siivoilemassa,

Vieläkö se tuntuu kun saarelle menee ja kun sieltä lähtee pois. Voin sanoa meidän molempien puolesta että kyllä se tuntuu! Näin kirjoittaa Eija yhteisestä kokemuksestaan Tainan kanssa.

samalla rauhoittuen ja ikonien edessä hiljentyen. Isät Gerasim ja Vladimir touhusivat omissa puuhissaan, hyvin pysyimme pois toistemme jaloista. Myös alakirkko on restauroitu, upeat maalaukset koristavat kattoa ja päätyseinälle on kirjattu luostarin historia tähän kesään saakka. Mutta ne tärkeimmät, Konevitsan Jumalanäidin ikoni ja Pyhittäjä Arseni Konevitsalaisen pyhäinjäännösarkku ovat muuttumattomina paikoillaan - luostarin asukkaita ja vierailijoita siunaten ja suojellen. Etenkin pyhäinjäännösarkun vieressä tuntee itsensä yhtäikäksi niin pieneksi ja myös hyvin etuoikeutetuksi ja kiitolliseksi siitä että saa olla siellä. Ei ihme että sieltä on aina yhtä vaikea lähteä pois!

Tänä kesänä lähtöä helpottivat maanantaiyöllä saarelle saapuneet vieraat Suomen Valamosta, mukanaan mm. entinen ikonimaalausopettajani Antti, joka on nykyään Valamon luostarin pääkonservaattori. Olikin mukava vaihtaa kuulumisia kuuden vuoden jälkeen! Oli myös mukava tavata arkkimandriitta Mikael, jonka tapasin Konevitsassa edellisen kerran kesällä 2016. Ehkä tapaamme taas kolmen vuoden kuluttua samassa paikassa! Suurelta osalta lähtemisen tuskaa kyllä helpotti Lintulan isä Her-

man, joka hulvattomilla jutuillaan ja muistoillaan sai meidät nauramaan kaksin kerroin. Ensimmäistä kertaa onnistuin lähtemään saarelta ilman kyyneleitä. Vaikka lähtelyä piti, kun Lena tuli vielä laiturille tuomaan meille mukit muistoksi. Samoin kun pitkäaikainen Konevitsan ystäväni Sasha tuli hyvästelemään. Taas on pitkän pitkän talvi edessä! Odotuksen tuskaa hiukan lievittää se että isä Aleksandr antoi meille jo siunauksen ensi kesän talkooviikoille. Kuten myös ne sadat valokuvat mitä voi aina ikävän yllättäessä katsella.

Moni on kysynyt että vieläkö se tuntuu kun saarelle menee ja kun sieltä lähtee pois. Voin sanoa meidän molempien puolesta että kyllä se tuntuu! En tiedä, muuttuuko se joskus helpommaksi, mutta aivan varma olen että kyllä se tuntuu! Toivottavasti Jumala suo meille vielä monen monta yhteistä talkooreissua rakkaalle Konevitsan saarelle, tekemään pyyteettömästi työtä luostarin hyväksi ja Jumalan kunniaksi! Ja ehkä se laatokannorppakin joku kerta näyttäytyy ihan kokonaan :)

Eija Rintahaka

Ritva ja Hanneli ensi kertaa Konevitsan talkoissa 28.7.-4.8.2019

Alkutunnelmia

RITVA Bussi puolillaan tuntemattomia. Ihan ihmisiltä ne näyttää. Ei ole yhtään munkkia joukossa. Mitähän tästä tulee? Minkähänlaista työtä me siellä teemme? Osaankohan olla luostarissa? Ortodoksispalvelus on kyllä periaatteessa tuttu, mutta edellyttääkö luostarissa asuminen jotain erityistä?

HANNELI Hyppäsin Helsingin rautatienrantaan innokkain mielin bussiin, outoon porukkaan ja starttasimme kohti minulle tuntematonta määränpäättä. Menin tarkkailemaan tilannetta takapenkiltä käsin ja havaitsin aika pian, että bussissa oli reipas, rehti ja raitis retkimieli, joka tuli säilymään koko reissun ajan.

Sortanlahdesta Konevitsan saarelle

R Sortanlahdessa, Laatokan rannalla komea pilvenpiirtäjämäinen työläisten lomarakennus ja sen juurella hyvin amerikkalaistyylinen bensasema. Ollaanko nyt Venäjällä? Entiset kävijätkin tuntuvat olevan ihmetystä täynnä. Selkä vääränä raahasimme tavaroita laiturille. Monella oli mahdollisuus osoit-

taa kristillistä rakkautta kantamalla toita tavaroita. Vesibussi oli uusi ja sisältä sininen. Kyllä sitä aallot keinuttivat.

H Saavuimme Sortanlahteen. Laatokka hohti upean syvän sinisenä. Laivamatka oli melkoista pöykötystä. Oudoista ihmisistä alkoi pikkuhiljaa tulla tuttuja.

Saarella

R Koska kaaduinkin heti ensimmäisenä päivänä, tutustuinkin lähemmin paikan terveydenhoitoon. Sekä hoitaja että kirurgi olivat erinomaisen ystävällisiä ja huolehtivia. Lilia oli korvaamaton tulkki. Työpanokseni jäi melko vähäiseksi. Lähinnä puhdistin mustikoita ja auttelin trapesassa. Ruoka oli erinomaisen hyvää, yksinkertaista mutta maustasta.

H Majoittuminen Konevitsassa poikkesi täysin ennako-odotuksista. Huoneet olivat kerrassaan upeat. Lisäksi sain ihan parhaat keljakaverit Ritvan ja Leenan.

Ensimmäinen palvelus oli huikea elämys, taivaallinen laulu iski suoraan tajuntaan. Aamulla alkoivat talkoohommat. Ensimmäinen päivä kierreltiin jätesäkit kourassa pitkin rantoja Sepen ja Tanen kanssa keräämässä rannoilta roskia. Niitä oli paljon.

Toinen päivä meni Laatokassa. Pestiin Reetan, Liljan ja Veikon kanssa mattoja. Keli ei ollut kovin lämmin, mutta tunnelma oli siitä huolimatta aurinkoinen. Matot saatiin jynsättyä päivässä.

Seuraavat päivät talkoovasara lauloi tapulitarhalla. Tapulitiimi: Sepe, Tane, Reetta ja minä heiluttelimme vasaraa ja sorkkaurtaa, irrottelimme nauvoja laudoista ja

rakensimme saaren komeimman tapulin. Myös porkkanoiden kuoriminen ja trapesahommat tulivat tutuiksi.

Summa summarum

R Olin tyytyväinen kaikkeen. Suosittelemullekin Konevitsan työleiriä. Parasta minusta kuitenkin oli luostarin hyvä henki ja reilu toveruus. Eniten nautin palvelusten musiikista, joka minusta aina on mennyt suoraan väliaivoihin ja täällä sen tehoa lisäsi kaunis ympäristö.

H Viikko Konevitsassa ainutlaatuisen kauniissa puitteissa oli ikimuistoinen kokemus. Hyvää ja huoletonta aikaa, joka toi tullessaan mahtavia uusia ystäviä.

Johtoryhmää voi vain kehua, rautainen kolmikko, jonka ansiosta hommat pyörivät hienosti. Veikko on mitä parhain matkajohtaja vailla vertaa. Pekka työnjohtajana oikealla paikalla, erikoisosaamisenaan kalmarien perkaus. Lilja loistava tulkki ja uupumaton asioiden järjestelijä.

Yksi sykähdettävimmistä kokemuksista oli hetki kellotapulissa, kun ne kuuluisat kellot pään vieressä kajahtivat soimaan.

Paluumatkalla koin hauskan yllätyksen kunniaininnan muodossa, joka tavallaan alleviivasi sen, että olin tervetullut tähän hullunkuriseen talkooperheeseen. Kiitos koko poppoolle. Luonnollisesti olen jo ilmoittautunut Veikolle ensi kesän leirille.

Ritva ja Hanneli

Tapuliorkesteri, jonka myös Hanneli ja Ritva mainitsevat. Vasemmalta Hanneli Grönlund, Reetta Kopra, Tauno Riihisaari ja Seppo Salmela.

Talkoolaisen mietteitä menneestä ja tulevasta

Oli vuoden 2000 kesää, olin ollut jo toista viikkoa soutamassa Pietarin meriteknisen yliopiston veneillä Laatokan laineilla ja meille avautui mahdollisuus vieraillla Konevitsan luostarisaarella. Olin innoissani, sillä näin vihdoinkin paikkoja, joissa myös edesmennyt isoisäni oli ollut työhommis- sa ennen sotia.

Näkymä saarella oli jotensakin lohduton, armeijan ruostunutta rautaromua rannoilla, luostarirakennukset rappeutuneita eikä yleisilme mieltäni mitenkään ylentänyt.

Thailin kyllä suuresti veljestön jäseniä, jotka kilvoittelivat läpi vuoden tuulisessa, yksinäisessä saarellaan vailla sähköä sekä lämmintä vettä. Tämä pyhä saari kyllä jollain mystisellä tavalla kiehtoi mieltäni.

Oli vuoden 2019 kesää, olin saanut viidennen talkooleirini työt tehtyä ja availin kullatuilla kahvoilla ovia lämpimään suihkuun valkoisessa kivi-hotellissa. Olin hyväntuulinen, mielessäni oli vielä Moskovan liepeiltä vierailevien nunnien aidon iloiset ilmeet heidän saatuaan marjanpoimintavälineitä lahjaksi suomalaisilta. Nunnat ruokailivat kanssamme ja avasivat ja päättivät ruokailun useana päivänä kauniilla, heleällä laulullaan. Muutenkin talkoolaisten keskuudessa oli vallinnut hyvä henki ja kuuliaisuustehtävät oli kunnialla saatu päätökseen. Talkooleiristä kirjoitetaan muualla tarkemmin tässä lehdessä.

Kontrasti ensimmäisen sekä toistaiseksi viimeisen vierailuni olosuhteissa oli kyllä jyrkkä. Kuulin viikon varrella mietteitä, missä koettiin Konevitsan hengen osittain

Tulosta syntyi!

Nunnilla oli hymy herkässä pienen lahjoituksen saatuaan.

hiipuneen ja pelättiin saaren muuttumista markkinapaikaksi. Itsestänikin tuntui siltä kuin luostarin romanttinen ja rauhallinen ilme olisi rikkoontunut ja tahdoin jotenkin luostarin palaavan vanhaan askeesiin. Minusta tuntui ja minä tahdoin... hmmm...

Antiikin filosofi Platon jo ammuin erotti ihmissielussa kolme osaa; järjen, tahdon ja tunteen. Nunna Kristoduli kirjassaan **"Sielun lääke. Luostarien vuosisataista viisautta"** kirjoittaa, että tahdon ja tunteen on oltava järjen alaisuudessa, Puhummehan "valloilleen päästetyistä tunteista", mikä tarkoittaa juuri sitä, että normaalitilassa ne ovat kontrollin alaisia.

Nämä suuret uudistus- ja restaurointityöt olivat vain niin mittavat ja nopeasti toteutetut, että ne ovat lyöneet ällikällä kokeneen Konevitsan kävijän.

Uudistukset ovat kuitenkin välttämättömiä ja siten järkeenkäypää, rationaalista luostarin tulevaisuuteen tähtäävää toimintaa. Muutaman sukupolven jälkeen nämäkin puitteet voivat olla kovin alkeelliset ja luovat taas uuden, vieläkin uljaamman Konevitsan hengen, kenties.

Veljestö olosuhteista riippumatta kuitenkin jatkaa päätyötään eli rukoiluun sekä kilvoitteluun ja pyhiinvaeltajien ja muut vierailijat saavat nauttia paremmista olosuhteista kuin ennen.

Tärkein työtehtäväni tällä talkooleirillä oli olla osana ryhmää, mikä puhdisti lautatarvaa nauloista sekä ruuveista. Kuulin, että puhdistamamme puutavara olisi mahdollisesti menossa mantereelle kirkkoyömaalle Sortanlahteen. Edesmennyt äitini oli kotoisin Sortanlahden läheltä Vpl. Pyhäjärven Yläjärven kylästä.

Lopuksi totean, että olisi äitini varmaankin mielissään, jos tietäisi poikansa osallistuneen Sortanlahden kirkkoprojektiin.

Kirjoitukseni on valmis ja veljestön kunniaksi keitän ja nautin munkkikahvit.

Tauno Riihisaari

Paljon tuttua ja paljon uutta tervehti talkoolaisia luostarisaaren rannassa.

Talkooleirillä Konevitsassa 2019

Aallokko heittelee katamariinia puolelta toiselle. Välillä katamariinin toinen ponttoni on ilmassa koskettamatta vettä ja alus kauhaisee syvältä aallon pohjasta. Vesi pärskyy. Talkooporukka istuu totisena penkeissä katamariinin sisätiloissa. Laatokan laineet lyövät ulapalla valkoisina vaahtopäinä. Silti silmäni lupsahtelevat kiinni. Olen matkustanut 12 tuntia yhtä kyytiä. Läksin Jyväskylästä aamulla neljältä ja nyt on jo iltapäivä ja kello on yli 16.

Tunnen lievää jännitystä. Olin viimeksi Konevitsassa vuosi sitten. Valtava remontti oli täydessä vauhdissa. Juntan jyskytys laiturityömaalla oli ankaraa. Mitä saarella on tapahtunut vuoden aikana? Kohta kirkon siniset kupolit putkahtavat esiin puiden takaa. Ensimmäinen huomio on pitkälle Laatokkaan työntyvä uusi laiturirakennus. Nappaamme käsiimme jotain pienempiä kasseja ja lähdemme kohti Valkoista kivihotellia. Loput tavaramme tuodaan autolla. Suuri muutos viime kesään: Valkoisen hotellin remontti on valmis ja pääsemme majoittumaan sinne! Punaiseen vierashotelliin on majoittunut tilapäisesti luostarin veljestö heidän keljojensa ollessa remontissa.

Rannalle oli noussut uusi rakennus – terminaali saaren liikennöintiä varten. Heti terminaalin jälkeen hätkähdän ja kassit meinaavat tippua käsistä! Rannassa on suuri monumentti: Pyhittäjä Arseni ohjaa siinä purtta, jolla hän aikoinaan tuli saarelle. Se on todella vaikuttava! Kokoonnumme Valkoisen hotellin eteen. Odottelemme, että meille tullaan jakamaan huoneet. Tulomatkalla yksi talkoolainen kaatuu kengän tarttuessa katukiveen. Hänet kiidätetään lääkärin hoiviin. Entiset hiekkatiet on päällystetty kivilaatoilla ja katukivillä. Hiekkateitä ei enää juuri luostarin lähellä näe

Saamme huoneemme. Yhteen huoneeseen majoitetaan neljä henkeä. Huoneet ovat siistejä. Jokaiseen huoneeseen tulee sähkö ja muutenkin ne ovat tosi tasokkaita. Vesikat ja suihkut (!) ovat käytävän päissä. Suuri muutos on suihku ja lämmin vesi! Alkaa mennä talkoolaistenkin elämä luksuksen puolelle. Osa porukastamme kiirehtii ehtoopalvelukseen. Osa jää järjestelemään tavaroita paikoilleen. Ruokailu on ehtoopalveluksen jälkeen ylätrapesassa. Sekin on kokenut muutoksia. Sinne on saatu uudet pitkät pöydät ja penkit. Seinillä on valokuvia luostarin lähihistoriasta, muun muassa kuvia presidentti Putinin vierailusta

saarella. Ruokailun jälkeen väsynyt talkoojoukko vetäytyy nukkumaan.

Seuraavana päivänä aamuruoan jälkeen menemme odottelemaan työtehtävien jakoa. Jostain syystä tulomme ei ole kantautunut isä **Vjatsoslaville**, joka jakaa työtehtävät. Omatoimisesti kyselemme, mitä voisimme tehdä. Jotkut lähtevät mustikkaan. Etukäteen oli huhua, että pitää kiskoa nauvoja joistain laudoista. Sinnekin löytyy väkeä. Osa lähtee mattopyykillle ja osa menee siivoamaan trapesaa. Keittiömestari **Job** haluaa mukaansa kolme henkilöä. En ole koskaan monien talkoovuosieni aikana Konevitsassa ollut keittiöhommissa. Ilmoitaudun mukaan. Saan kaverikseni **Leenan ja Maritan**.

Job vie naiset keittiössä tiskaamaan. Keittiö on uusi, komea ja käytännöllinen. Minut Job johdattaa vihannesvarastoon ja nostaa eteeni kolme säkillistä perunoita. Huvittaa hieman. Viimeksi olen ollut näin suuressa perunateatterissa armeijassa iltalomalta myöhästymisen vuoksi. Ihmettelen tovin perunankuorimaveistä, jonka saan. Se on erikoisen muotoinen, mutta lopulta se osoittautuu tehokkaaksi. Monet meistä hankkivat paluumatkalla Viipurin Karusellista samanlaisen.

Marita, Leena ja minä olimme koko viikon keittiöhommissa. Muu talkooväki ahkeroi matonpesussa, trapesassa, mustikassa ja sitten vielä naulankiskonnassa. Nauloista puhdistetut laudat menevät Sortanlahteen rakennettavaan kirkkoon. Siitä tulee Keiteleen kirkon sisarkirkko: kirkkojen piirustukset ovat samat. Viikon aikana kuorimme ainakin kymmenen säkillistä perunoita. Meitä hämmensi kovasti, kun säkkien kyljissä luki: "Tuotettu Egyptissä". Viikolla oli Laatokalla niin kova myrsky, että laivat eivät kulkeneet.

Viikon kuluessa meidän keittiötiimi sai repertuaariinsa myös porkkanoita ja sipuleita, joita kuorittiin silmät vuotaen. Ja ihan alkupäivinä siivosimme monta säkillistä kaaleja. Säkit olivat lojuneet lattialla ja osa

Tässä vaiheessa Pekka ei ole vielä ole tutustunut kesän ylläriin, kalmareihin.

kaaleista oli mustunut ja mennyt pilalle. Kuorimme huonot kohdat kaaleista pois ja jäljelle jäänyt vihreä osa vietiin keittiölle jatkojalostukseen. Viikon aikana huomasimme keittiöllä puutteita, joihin ensi kesän talkooleiriläiset voisivat vaikuttaa. Tiskiharjoista oli huutava pula, samoin lattian puhdistusvälineistä ja pesuaineista. Hieman huvitti, kun kattilaa piti jynssätä vessaharjalla, joka kylläkin otettiin kaupan paketista eikä pöntön viereltä...

Talkooviikon perjantaiamuna menin keittiölle varhain. Keittiössä työskentelevä **Vladimir**-leipuri, joka oli hemmotellut meitä koko viikon herkullisilla piirakoilla, vinkkasi minut mukaansa. Mentiin yhteen varastoon. Siellä Vladimir laski yhteen lavuaariin vettä. Sitten hän otti suuren muovisäkin. Avasi sen ja kaatoi sisällön lavuaariin. Vielä toinenkin samanlainen säkki lavuaariin. Kurkistin Vladimirin olan yli. Lavuaari oli täynnä valkoisia kumirukkasen näköisiä kum-

majaisia. Vladimir vilkaisi minua ja otti yhden "rukkasen" käteensä. Hän rapsutti veitsellä kummajaisen molemmilta puolin pois kalvot, jotka siinä olivat. Sitten hän muljautti esiin rukkasen sisäpuolen. Siellä oli muoviselta näyttävä pätkä ja kuin jonkun otuksen peräsuoli. Ne hän poisti ja näytti tuloksen minulle ja sanoi: "kalmar". Ymmärsin, että kyseessä oli mustekalan sukuinen kalmari. Ne näyttivät tosi iljettäviltä ja ajattelin, että lähdenpä tästä nauhanpoistohommiin ihan näiltä jalansijoilta. Sitten ajattelin, että teen mitä käsketään. Otin ensimmäisen kalmarin ja puhdistin sen ohjeiden mukaisesti.

Marita ja Leena tulivat iloisesti jutellen paikalle. Naisten ilmeet olivat näkemisen arvoiset, kun he näkivät lavuaarissa lötköttelevät otukset. Hetken aikaa he siunailivat asiaa, mutta kokosivat pian itsensä ja tarttuivat rohkeasti toimeen. Kalmareita oli varmaan 50 kiloa. En ollut koskaan elämänsäni nähnyt edes kuvaa tästä elukasta

Kalmareiden siivoaminen oli hidasta ja työlästä. Päätimme, että puhdistamme urakalla koko kalmarijoukon, vaikka menisi kuinka pitkään, jotta muiden ei tarvitsisi sotkea itseään. Kävimme kyllä kahvilla ja syömisellä välillä. Vladimir kävi välillä pyytelemässä anteeksi, kun oli antanut meille ison urakan. Hän toi meille kahvia ja juuri leipomiaan pullia lohdutukseksi. Hän jopa hieroi Leenan ja Maritan niskoja, kun he olivat könöttäneet huonossa asennossa monta tuntia ja ilmeet kasvoilla alkoivat näyttää hieman kärttyisiltä. Puoli seitsemältä Vladimir tuli sanomaan, että nyt on lopetettava. Uskoimme. Olimme jo tosi väsyneitä.

Lauantaiaamuna huoneessamme oli kummallinen haju. Olin jättänyt kalmarilenkkarit yöksi sängyn alle. Kiikutin ne kiireesti roskiin. Lauantai oli lyhyempi työpäivä muihin verrattuna. Menimme Leenan ja Maritan kanssa keittiölle. Kalmarit olivat yön aikana salaperäisesti kadonneet. Kis-

satko ne veivät vai joku muu. Saimme kuorittavaksi pari säkillistä porkkanoita ja saman verran sipuleita. Sitten siivosimme työpaikkamme kunnolla. Kaikissa muissakin työpisteissä viimeisteltiin työt ja valmistauduttiin pyhän tuloon. Sunnuntaiaamulla siivosimme huoneemme. Pakkasimme tavaramme ja ryhdyimme odottamaan katamariinin lähtöä Sortanlahteen klo 16.

*

Luostarin suuri remontti on muuttanut luostaria niin paljon, että siellä ei ole mitään entistä. Aivan hirveästi harmittaa, kun siellä purettiin se hirsinen trapesarakennus kasvimaan reunalta. Se olisi ollut mukava muisto vanhasta ajasta. Tietenkin tsasounat ja skiitat sekä Laatokan rannat ovat vielä ennallaan. Kuitenkin se vanha Konevitsa ja sen henki ovat kadonneet. Suurella rahalla luostari on muutettu turistikohteeksi. Jotenkin tuntui, että meidän pieni talokootyö ei ole enää minkään arvoista, kun suuri raha jyllää. Pieni veljestö elää siellä kyllä hyvissä olosuhteissa ja heidän on helpompaa elää siellä ja toteuttaa rukouselämää. Väkisin tuli mieleen, että tarvitaanko meitä.

Kun remontti on valmis ja veljestö jää saarelle ja tilanne alkaa rauhoittua. Ehkä silloin muutama mustikkaämpäri, puhtaat matot kirkossa ja kolme innokasta kalmarien puhdistajaa ovat sittenkin tarpeen. Kaikesta huolimatta, kun katamariini irtosi laiturista ja luostarin siniset kupolit katosivat pikkuhiljaa puiden taakse, koki ihan kummallista kaipuuta ja vähän herahti kyynelekin silmäkulmasta.

Talkoojoukko oli tänäkin vuonna reipasta ja iloista. Joka vuosi on arvokas raati valinnut talkooväen ensikertalaisten joukosta vuoden tulokastalkoolaisen, joka on toiminnallaan osoittanut reipasta ja hyvää talkoohenkeä. Tänä vuonna arpa osui porilaiseen Hanneli Grönlundiin.

Pekka Sankilampi

Muistelemisessa mukana Pertin sisar Aila Lintervo (vas.) ja vaimo Margit Paakkarinen

Pertti Paakkarinen kertoo lapsuudestaan Konevitsassa

Aurinkoinen elokuinen päivä Turun saaristossa Rymättylässä, Margit ja Pertti Paakkarisen valoisassa, viihtyisässä kodissa, jossa kaksi saarilla syntynyttä asuu lähellä merta ja Häviuotoa, Margitin synnyinsaarta.

Sisarukset katselevat uusia kuvia Konevitsasta. Pertti muisteli, että "tämäkin tie rannasta on nyt muuttunut, ennen oli vain yksi tie. Tuo on pirunkirkko, Hevoskivi, ja ne potkas sen kiven. Me sanottiin sitä pirunkirkoksi. Kaikki sitä sanoivat, eivät yksin lapset. Se oli silloin pakana-aikana uhripaikka ne Pyhät ajoi ne henget pois, ne lensi variksin Sortanlahteen, pirunlahteen, siitä se sai nimensä. Meidän kämmenen kuvat varmaan näkyvät vieläkin kun tervalla ne painettiin siihen kiveen."

"On sul` se kuva kun sää tervehdit Mannerheimiä?". " Ei ole, meidäthän ajettiin

ulos sieltä, Tähkäpään Into ja Rikaman Jussi. Rikama oli eversti ja komentaja ja se "paiskas" meidät kaikki pois. Oltiin siinä alhaalla käytävällä valmiina, kun tiedettiin, että jos hän (Mannerheim) menee siitä ylös. Hän tuli sinne tapaamaan vanhaa tuttavaansa igumeni Mavrikia, joka oli ollut silloin kersanttina ja Mannerheimin lähettinä.

"Muutenkin mää muistan kun siin oli metsässä erakkomaja siellä eteläpatterille päin mennessä ja meille oli sanottu, ehdottomasti sinne ei saa mennä. Se oli sama kuin meidät olis käsketty mennä. Munkit vei ruokaa sille erakolle, kun se ei tullut luostariin syömään. Me seurattiin minne ne meni, kun me ei tiedetty missä se on. Ei me ihan lähelle menty. Se makas se luurankopuku päällä, se oli skeema. Me vaan haluttiin nähdä se. Ei me mitään muuta ajateltu sen kummemmin oltiin vaan uteliaita.

Konevitsan koululaisia ja varuskunnan väkeä yhteiskuvassa igumeni Mavrikin kanssa.

Marianlahdessa, Konevitsan saaren etelärannalla oli skiitta, jonka kirkko oli pyhitetty Konevitsan Jumalanäidin Ikonin muistolle. Tuo kirkko oli nimeltään Mariankirkko.

Pyhävuoren eteläisellä rinteellä oli pappismunkki Maksimin isännöimä puutarha, jossa kasvoi satoja omenapuita, luumu- ja päärynäpuita ja muistan kun tultiin koulusta mentiin suoraan puutarhaan ja siinä oli paanuaite ja toinenkin ja siitä välisestä kolosta huudettiin "Maksimi, Maksimi, jaaplattii, jaaplattii", mentiin omenoita kerjäämään. Hän tuli sinne ja antoi omenoita. Ihme että yleensä tuli. Hän oli töissä siellä. Luostarissa oli munkkeja eri hommissa, kuten apteekissa, kellojen soittaja, sekä puutarhan, ja karjan hoitoa, ne maalas pyhäinkuvia ja entisöi niitä, kalkkisivat niitä, oli kirjasto, kauppa ja valokuvaamo, puunhakkuuta, sepän töitä ja erilaisia muita tehtäviä. Pappismunkkeja oli kymmenkunta. Lisäksi oli skeemamunkkeja ja munkkeja noin kolmekymmentä.

Oli määrätty, että pappismunkki Andreakselle ei saanut tuoda pilsneriä. Se teki siitä vähän väkevämpää. Sille Andreakselle oli kielletty viemästä viinaa. Se antoi rahaa ja sanoi "käy hakemassa sotilaskodista". Kyllä ne munkitkin samanlaisia on.

Mariankirkolla asui Välimaat. Käytiin siellä Into, Anja ja minä. Anjalla paleli korvat ja Into olisi antanut lakkinsa, mutta ei saanut nauhoja auki. Minä annoin lakkini ja minulta paleltu korva.

Se aallonmurtaja oli komia kuin Sortanlahdessa. Armeijalla oli puulaituri ja se toinen oli munkkien laituri."

Me kuljettiin Tähkäpään Inton kanssa yhdessä ja äiti sanoi, että täytyy ottaa Tuomo mukaan, mutta se oli niin heiveröinen ja oli pelkkä riesa.

Meillä oli sellainen kirkkoreki lastenvaunuihin. Seppo siinä oli nukkumassa. Me nostettiin se kapaloitu Seppo hankeen pystyyn ja

laskettiin sillä reellä mäkeä. Tähkäpään rouva tuli pelastamaan. Enää ei oltu iloisia ja vitsa oli käytävä hakemassa. Silloin ei ollut estoja.

Katsoimme Konevitsa taulua seinällä ja Pertti kertoo:

”Tuo punakattoinen on pumppuhuone. Silloin vesi pumpattiin sinne esikuntaan pumppulla kahteen sammioon, jossa oli lauta viisarina. Me mentiin ja sidottiin se lauta kiinni eikä pumppaaja nähnyt pitääkö pumpata lisää vettä ja sitä tuli rappukäytävää pitkin. Silloin oli öljylamput eikä sähköä.

Siinä oli hieno aallonmurtaja ja ne purkas sen. Siinä edessä yks Muna-Mari tuli mantereelta jäitä pitkin, vajosi jäihin, kun ei irrotanut kelkasta, jossa ne munat oli. Meidän isä ja Tähkäpää meni apuun, mutta hän hukkuu. Mää olin silloin paikalla ja kaikki muutkin ketkä kynnelle kykeni.”

1. Konevitsan skiitta - Mariankirkko
2. Kazanin skiitta, jonka alapuolella puutarha
3. Pääsiäisenä nuotio kirkon vieressä, muurin sisäpuolella
4. Riihiranta, jossa hyvät uimapaikat
5. Koulu oli n. 1.5 km Marian kirkolta pohjoiseen
6. Tällä alueella jossain erakkomaja

Pertti merkitsi kotisaarensa kartalle lapsuutensa tärkeitä paikkoja.

”Pääsiäisenä tehtiin pohjoispuolen takanurkkaan, esikunnan luo, muurin sisäpuolelle nuotio, samanlainen kun Pietarilla oli kun hän kielsi Jeesuksen. Armeijan miehet, kuten meidän isä ja Tähkäpää ja ketä siinä nyt sitten olikin, ampuivat valopistoolilla niin kuin ilotulitusta, kun ei ollut raketteja.

En ollut vielä koulussa silloin, kun lauloin ”hurja oli pappani aikoinaan ja hurjempi tuli vielä pojastaan...”. Meillä oli grammari, josta kuulin sen. Sain igumenilta suklaapistoolin ja pojat kadehti sitä jumalattomasti.

Koulu valmistui 1937. Se oli sellainen mökki, jossa oli luokkahuone ja toinen huone, jossa oli höyläpenkki. Sitä ennen oli kiertokoulu puutalon alakerrassa. Opettaja opetti pari viikkoa ja sit meni muualle. Se opetus oli pätkissä. Siitä se nimikin, kiertokoulu. Kun koulu valmistui oli opettajana Levänen, naisopettaja, ja hän asuikin siinä. Sit kou-

lussa oli normaali lukuvuosi. Meitä oli 17 oppilasta. Meiltä oli Esko, Tuomo ja minä (Pertti). Kaikki luokat olivat samassa.

Partiossa oltiin Heposaaren Lokeissa, sitä piti Arvi Ylönen

Oltiin samassa porukassa kaikki, kun Sortanlahden pojat hyökkäs ja menttiin kiviso-taa. Me oltiin harjun päällä ja ne oli venees-sä, eikä ne päässyt hakkaamaan.

Me asuttiin kivi-hotellissa ja isä oli tehnyt reiän seinään kahden huoneen väliin ja sit yksi huone oli käytävän toisella puolella. Huussit olivat lomittain, ettei päähän put-too. Joka kerroksessa käytävän päässä oli normaali huussit ja rotat juoksivat alhaalla ja me tavoteltiin niitä.

Armeijan ja luostarin väki eli sovussa kes-kenään eikä ollut mitään eroa. Koulussakin oli Bulakoffin pojat ne asu torpassa saunan vieressä.

Tuossa asu Sokoloffit ja niiden poika huk-kui, kun oli jäänyt saappaasta kiinni laiturin nauaan. Sokoloff oli igumenin sihteeri ja tulkki.

Kalastajat asuivat robotskoissa, urheiluken-tän ja hautausmaan luona, sinne koululle päin, työläisten asuntolassa. Sinne tuli ka-lastajia asumaan, kun ne tuli nuottaa vetä-mään syksyisin ja talvella tuli tukkimiehiä hakemaan puutavaraa, jota munkit myivät.

Matkustajakoti oli tossa pohjoispäädyssä. Yks nunna piti sitä. Sinne kun pirunkirkolle menee sen varrella on navetta. Sieltä mai-toa haettiin ja pyöritettiin sitä kannua, kuka uskaltaa, että pysyy kansi kiinni. Aila kysyi "kuka uskaltaa, taikinapyttyyn... paskantaa olitko se sinä?" en mä se ollu sanoi Pertti.

Tässä asui igumeni, ja tossa vanhus, joka eli vanhan ajanlaskun, juliaanisen kalente-rin mukaan.

Siinä luostarin portilla oli kellonsoittaja, Pompo-ukko joka osti aina kiisket meiltä ja teki niistä ruokaa. Ongittiin laiturin päästä ne kalat. Ollaan me kellojakin soitettu. Isän muonavarasto oli nätti hirsinen mökki esikunnan päädyssä, sitä ei ollut enää.

Hiekkaniemen toisella rannalla oli kivikkoo

Kun käytiin Konevitsassa 1991 meitä silloisia koululaisia oli seitsemän mukana. Kou-lun paikalla seistiin vas. Pertti, Kikka Jauni-la, Raili, Olavi Välimaa, Kirsti Kuntamo, ? ja Into Tähkäpää.

"Onk se kivi poistettu tosta edestä. Siinä tytöt leikki, siinä oli koloja paljon", puhui Erkki. "Se oli vielä 1991, mutta ei ole enää", sanoi Aila

siellä Riihirannassa ja siellä oli meidän isän vene, ja laiturin ja rantahuone. Se hiekkaniemi elää. Konevitsassa ei ole ollenkaan käärmeitä.

Konevitsasta menttiin lääkäriin Käkisalmeen, Aila on syntynyt mantereella Pyhäjärvellä. Muistan sen, koska meillä oli silloin lapsen-piika, joka piti meitä kurissa. Konevitsassa ei ollut mitään sairaalaa, lääkintäväpeli oli. Munkeilla oli komia vene. Sen muistan, kun

Öljyvärimaalaukset 1969. Erkki Turkulainen.

Rankin Aili sai kurkkumädän ja se vietiin Käkisalmeen munkkien veneellä. Käkisalmissa isoisänikin kävi päivisin ja suolahappoa määrättiin vatsahaavaan. Hän sanoi, että pitääkö sitä apteekista tippa ostaa, kun minulla on sitä kymmeniä litroja. Hänellä oli nahkurinliike.

Komealla valkealla laivalla Valamosta tuli arkkipiispa Hermannin käymään, se oli isompi tapaus, kun oli piispantarkastus, samoin hieno ristisaatto. Oli hyvä kuoro ja bassot. Oli nuoriakin munkkeja ja ne joutuivat soimaan. Kaverimme Mikko valittiin, että oli raskasta, kun hänen piti igumenin sauvaa kantaa ja me muut paineltiin pitkin kuka misäkin.

En enää kaipaa Konevitsaan oikein ollenkaan. Eniten kaipaamaan Konevitsasta kavereita, mutta he ovat melkein kaikki haudattu. Mehän tehtiin periaatteessa kolme lähtöä evakkoon Konevitsasta. Lähtiessä laiturille jäi Hessu-koira räksyttämään ja isä jäi sinne ja armeija otti Konevitsan käyttöönsä.

Lähdettiin evakkoon, kun Kannas murtui ja sit lähtö. Sen jälkeen meidän suku on pitkin Suomea, Australiassa, Saksassa, Ruotsissa ja Amerikassa. Elämä jatkuu.

Tämän haastattelun teki Pertin Orvo-serkun tytär ja öljyvärimaalauksen Konevitsasta maalasi Erkki-serkku. Orvo ja Erkki ovat veljekset Helylätstä.

Turussa 26.9.2019

Riittastiina Strengell jonka mummo Anna ja Pertin ja Ailan äiti Hanna olivat sisaruksia kauniista Karjalasta

Lapsuusvuodet Konevitsassa

Erkki Paakkarinen mainitsee haastattelussaan Rikaman Jussin ja Väliahon Olavin, joiden isät kuuluivat Rannikkopatterin päällystään.

Jo edesmenneet kasvatustieteiden tohtori Juha Rikama ja yliluutnantti Olavi Väliaho – molemmat yhdistyksemme jäseniä aikanaan - ovat kirjoittaneet näistä samoista ajoista muistelmaluonteisissa kirjoissaan.

Juha Rikama kirjoitti kirjassaan Eversti. Isästäni ja isälleni (2005) Konevitsan vuosien olleen pienelle pojalle onnellista aikaa (ss. 47-49).

Olavi Väliahon kirja Laatokan laineet (1991) kertoo Konevitsasta yleisesti ja kokemanaan (ss. 97-118). Hän lainaa mm. Mikael Kasankoa ja Andrei Peschkofia.

Heidi Vaaliston toimittamassa kirjassa Konevitsan Antti (1985) kerrotaan Andrei Peschkoffin suulla samoista ajoista luostarin noviisin näkemänä ja kokemana.

Vielä pari vuotta sitten kaikkia näitä löytyi osoitteesta **www.antikvaari.fi**. Tämä nettisivu haravoi kirjoja antikvariaateista eri puolilta Suomea.

Onko Konevitsa ry:n jäsenillä ja tiedottemme lukijoilla lisää viitteitä kirjoihin, joissa kerrotaan elämästä Konevitsassa ennen toista maailmansotaa? Mielellämme välitämme tietoa Konevitsan ystäville. (HJ)

Ajankohtaista luostarista

Konevitsa ry:n hallitus piti syyskokouksensa Pietarissa luostarin kaupunkiedustustossa 19. lokakuuta.

Arkkimandriitta **Aleksandr** esitteli hallitukselle luostarin uusimman veljen, veli **Aleksandr'in**, joka on aloittanut luostarin pyhiinvaelluskeskuksen uutena johtajana. Veli Aleksandr'lla on vankka kokemus matkatoimistotyöstä ja uusi vakanssi on hänelle kuuliaisuustehtävä. Keskuksen toiminnot muotoillaan kaikki uusiksi hänen johdolla.

Arkkimandriitta Aleksandr kertoi mm. seuraavaa:

- Sortanlahteen nousevan uuden kirkon perustukset on valettu 17. lokakuuta. Kirkko rakennetaan Keiteleen Pyhittäjä Arsenin kirkon piirustusten mukaan ja se pyhitetään kaikille Konevitsan luostarin pyhille.

- Luostarikehän remonttityöt ovat pääosin valmiit ja työ on luovutettu 14. lokakuuta, vain Arsenin ja Nikolain kirkoissa koristelu on vielä kesken.

- Kehän eteläosaan rakennetaan uusi konferenssisali ja näyttelytila. Kirjastosali muuttaa kehän pohjakerrokseen ja kirjaston vanhalle paikalle rakennetaan lukusali seminaarin opiskelijoita varten.

- Vesi- ja viemäriputkistotyöt ovat vielä osin kesken.

- Saaren pyhiinvaellusreiteille rakennetaan uudet soratiet ja WC:t reittien varrelle.

- Kasanin skiitan ja Punaisen hotellin korjaukset ovat alkamassa ja Konevitsan skiitan remontin aloituspäivästä sovitaan piakkoin.

- Kasanin skiitan asukkaat ovat skiitan remontin ajaksi muuttaneet tilapäisesti luos-

tarikehään, mutta harjoittavat siellä kuitenkin skiittaelämää omissa oloissaan.

- Konevitsan skiitan yhteyteen rakennetaan lapsille soveltuva uimaranta.

- Sauna ja pesutupa ovat yhtä rappaustyötä lukuunottamatta valmiit. Rappaus on jätettävä ensi kevääseen, sillä ilma on nyt liian kosteaa ja kylmää.

- Entiselle perunapellolle suunnitellaan uutta omenatarhaa.

- Valkoisen hotellin kasvimaan taakse on tarkoitus istuttaa marjapensaita sekä pysyttää lämmitettäviä kasvihuoneita.

- Luostari on ostanut uuden pikkubussin johon mahtuu 8 matkustajaa.

- Veljestön kuulumiset: veljestössä on kolme uutta noviisia ja kolme veljestön jäsentä on aloittanut opinnot seminaarissa

- Koko veljestö sai uudet vaatteet ennen patriarkka Kirillin vierailua 7.7 ja muutenkin heidän elinolosuhteensa ovat merkittävästi parantuneet; jokaisella on nyt oma huone ja sen yhteydessä WC ja suihku.

- Savonlinnan kaupunginjohtaja vieraili luostarissa kesällä ja oli kovin ihastunut näkemäänsä. Keskusteltiin suomalaisten matkatoimistojen mahdollisuuksista järjestää tulevaisuudessa laivamatkoja Konevitsaan.

Lopuksi arkkimandriitta Aleksandr kertoi iloisen uutisen:

- Konevitsan varuskunnan ensimmäinen neuvostoajan komentaja Igor Shishkin löysi aikanaan ja otti talteen arkkimandriitta Pimenin luostarin elämästä 1800-luvulla kerrotun, vuonna 1892 päivätyn käsikirjoituksen. Komentajan pojanpoika Juli Shishkin luovutti käsikirjoituksen luostarille 7. syyskuuta. Tiedot luostarin historiasta karttuivat.

Valkoiseen hotelliin mattoja 274 metriä

Veli Aleksandr, Helena Pavinskij ja Valkoisen hotellin mattojen mallikappale.

Konevitsa ry:n hallitus teki Pietarin kokouksen yhteydessä myös mattotilauksen. Paikallinen mattoliike toimittaa Konevitsan luostarin Valkoisen hotellin huoneisiin 274 metriä annettuihin mittoihin valmistettuja mattoja.

Vaikka Konevitsan luostari on saanut paljon tukea rakennusten, sataman ja ns. infrastruktuurin kehittämiseen, varsinaisen toiminta tapahtuu luostarin omin varoin. Omin varoin luostari myös sisustaa kunnostettuja tiloja. Igumeni Alksandr pyysikin yhdistystämme Valkoisen hotellin sisustustalkoisiin

Patriarkka Kirill vierailee Suomessa 5.–7.5.2020

Moskovan ja koko Venäjän patriarkka Kirill vierailee Suomessa 5.–7. toukokuuta. Vierailukutsun hänelle lähettivät maamme evankelis-luterilainen, ortodoksinen ja katolinen kirkko yhdessä.

Vierailun aikana patriarkka tapaa kirkkojen johtajia ja keskustelee heidän kanssaan ajankohtaisista asioista. Edellisen kerran Venäjän ortodoksisen kirkon ylin johtaja – tuolloin patriarkka Aleksii II - on vierailut Suomessa vuonna 1994.

”Iloitsen suuresti siitä, että hänen pyhytensä vierailu Suomeen toteutuu pitkän odotuksen jälkeen. Idän ja lännen rajapinnassa olemme aina olleet vaalimassa läheistä ja rakentavaa yhteyttä Venäjän ortodoksiseen kirkkoon”, sanoo Suomen ortodoksisen kirkon päämies arkkipiispa **Leo**.

Patriarkan vierailua seuraavalla viikolla, 14.–17.5.2020, Turussa käydään Suomen evankelis-luterilaisen kirkon ja Venäjän ortodoksisen kirkon välisiä oppikeskusteluja, jotka alkoivat vuonna 1970.

”Patriarkka Kirillin vierailu osuu kirkkojemme dialogin 50-vuotisjuhlavuoteen. Se vahvistaa kirkkojemme välistä yhteyttä ja rohkaisee käymään vuoropuhelua”, Suomen evankelis-luterilaisen kirkon ja Venäjän ortodoksisen kirkon yhteistyöryhmän suomalainen puheenjohtaja, Mikkelin hiippakunnan piispa **Seppo Häkkinen** toteaa. (KT)

Iloisia ilmeitä näyttelyn avajaisissa. Kuva: Venäläisen taiteen museo, Evgeniy Eliner

Valamo: 200 vuotta venäläisessä maalaustaiteessa –näyttely Pietarissa

Marraskuun 15. päivänä avattiin Pietarissa Venäläisen taiteen museon sivuosastossa Mikaelin (Insinööri) linnassa, Sadovaja uliza 2, näyttely ”Valamo: 200 vuotta venäläisessä maalaustaiteessa.”

Näyttely on koottu Laatokan Valamon jälleenavaamisen 30-vuotistapah-tuman johdosta. Siihen on koottu yli 70 taulua, jotka venäläiset maalarit ovat 1800-luvulla maalanneet Valamon saarella.

Heinäveden Valamon luostari on luovuttanut 43 taulua näyttelyyn, mm. kolme Ivan Shishkinin työtä ml. Valamon luostarin Kulttuurikeskuksen salissa riippuvan kopion alkuperäisen ison maalauksen ”Näkymä Valamon saarelta etelän puolelta nähtynä”.

Esillä on myös muiden kuuluisien taiteilijoiden, mm. Aleksandr Ginen, Fjo-

dor Vasiljevin, Ivan Davydovin, Pjotr Balashovin, Arhip Kuindzhin, Vladimir Bondarenkon töitä.

E erityisen mielenkiintoiseksi näyttelyn tekee se, että ”Nämä teokset eivät koskaan aiemmin ole olleet edes Suomessa yhtä aikaa missään esillä. Siksi tämä näyttely on historiallinen ja ainutlaatuinen, etenkin kun mukana ovat vielä Venäläisen taiteen museon, Laatokan Valamon luostarin ja yksityisten kokoelmien Valamo -teokset.” Näin lausui Heinäveden Valamon luostarin johtaja arkkimandriitta **Sergei** puhuessaan näyttelyn avajaisissa.

Näyttely on avoinna 13.1.2020 asti.

Jos käynte Pietarissa, älkää jättäkö tätä historiallista näyttelyä väliin!

Helena Pavinskij

**Lähettäjä:
Konevitsa ry
Soittajantie 3 L 85
FIN-00420 HELSINKI**

Sisällys

2 Kutsu Konevitsa ry:n vuosikokoukseen 1.2.2020

3 Ennen ja nyt... Heikki Jääskeläinen

4 Isä Harri Peiposen opetuspuhe pyhittäjä Arseni Konevitsalaisen praasniekassa 12.6.2019

5 Pyhittäjä Arsenin juhlaa Keiteleellä 11.-12.6.2019

6 Kun Hiekka sai portin ja uudet ristit, metropoliitta Panteleimon

8 Linnut olivat Anna-Maija Raittilalle viestintuojia, Maila Rancken

9 Igumeni Aleksandrille arkki-
mandriitan arvo

10 Pyhittäjä Arsenin juhlaa Konevitsassa 24.-25.6.2019

11 Vihkimysjuhlia Konevitsassa heinäkuussa

12 "Et voi uskoa silmiäsi". Leila Kokko

16 Konevitsalaiset Eija ja Taina kertovat. Eija Rintahaka

21 Ritva ja Hanneli ensi kertaa Konevitsan talkoissa 28.7.-4.8.2019, Hanneli Grönlund

23 Talkoolaisen mietteitä menneestä ja tulevasta, Tauno Riisahisaari

26 Talkooleirillä Konevitsassa 2019, Pekka Sankilampi

28 Pertti Paakkarinen kertoo lapsuudestaan Konevitsassa, Riittastina Strengell

32 Lapsuusvuodet Konevitsassa

33 Ajankohtaista luostarista

34 Valkoiseen hotelliin mattoja 274 metriä

34 Patriarkka Kirill vierailee Suomessa 5.-7.5.2020

35 Valamo: 200 vuotta venäläisessä maalaustaiteessa –näyttely Pietaris-
sa, Helena Pavinskij

Toimitus ja taitto Heikki Jääskeläinen - Kuvat Konevitsan kävijöiden ja ystävien. Kansikuva Anna Voskresenskaja.

Paino Niini Oy, Helsinki 2019

**ISSN 2489-97755 (painettu),
ISSN 2489-9763 (verkkojulkaisu)**